

Bieliczky Joó Sándor:
A PUSZTÁNAK HEGEDŰJE

Válogatott versek: I. Szülőföld, II. Szerelem, III. Természet

Szerkesztette és az előszót írta: Papp András

Kiadó: Emlékszoba Alapítvány – a zene és a költészet ápolásáért

(székhelye: 4200 Hajdúszoboszló, Szabó László zug 6. fszt.1.)

Kiadásért felelős személy: Bieliczkyné Buzás Éva alapító,
a kuratórium tagja

Szerkesztette és az előszót írta: Papp András 2020

A nyomdai előkészítés **Elek Sándor** munkája

*„A költőnek van a legszebb hivatása e földön:
ő az, aki halhatatlanná varázsolja a mulandóságot.”
(Juhász Gyula)*

ISBN 978-615-81725-0-9

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

magyar
nyomdaipari termék
NYOMDA- ÉS PAPIRIPARI SZÖVETSÉG

Bieliczky Joó Sándor:
A PUSZTÁNAK HEGEDŰJE

Válogatott versek: **I.** Szülőföld, **II.** Szerelem, **III.** Természet

Szerkesztette és az előszót írta: Papp András

Előszó

Egy költőt szeretnék bemutatni. Jó ismerőssé tenni őt a verseivel, közelebb hozni évtizedek múltán is az alkotót, aki műveivel méltán lehetne ott a megbecsült hajdúszoboszlói művészek sorában. Feltárt életműve, valamint az ezt kísérő dokumentumok, kiegészítve a tovább élő feleség vallomásaival, meggyőztek arról, hogy a figyelemre méltó anyag a nagyközönségnek éppoly érdekes lehet, mint ahogyan nekem is az volt egy évtizeddel ezelőtt, mikor az elfeledettség homályából előkerültek a helyi születésű költő művei. Örökkévalóság-előlegként tekintünk a versekre; a versélmény mindenkor összetett: a szó mágiája és ereje, a dallam szépsége, az érzelmek telítettsége, avagy újszerű gondolatisága korszakokat ívelhetnek át, és akár bármely időben kifejthetik hatásukat. Engem váratlanul és véletlenül ért el a már rég lezárult életmű.

A kötet szerzője idén lenne 91 éves, ha 1983-ban, 53 évesen el nem hunyt volna. Bieliczky Joó Sándor sok verset publikált életében, pályakezdőként verses antológiában szerepelt (*Termés*, 1959), de önálló kötete nem jelent meg. Ennek oka valószínűleg az 50-60-as évek hivatalos irodalmában és irodalompolitikájában való csalódottsága, ettől való elfordulása, és vélhetően nem kevésbé az elutasítások miatti személyes sértettsége is közrejátszhatott abban, hogy fiatalként elmaradt a debütálás. Verseket azonban továbbra is írt, a hetvenes évek elejéről pedig fönmaradt egy tervezett kötet vázlatja. Majd csak halála után 25 évvel jelent meg az irodalmi hagyatékot is gondozó özvegy, Bieliczkyné Buzás Éva összeállításában egy verseket és publicisztikát vegyesen tartalmazó posztumusz kötet, az „*Ez maradt belőlem...*” (2008). Aztán a hagyaték földolgozásának előrehaladtával 2013-ban egy kibővített, második kiadású „*Ez maradt belőlem...*” – *Bieliczky Joó Sándor válogatott versei*, Halász Ferenc előszavával, majd egy évvel később *Bieliczky Joó Sándor válogatott írásai* Halász Ferenc utószavával.

Az eddig megjelent gyűjteményes kötetek szervező elve a dokumentarizmus volt: az időrendbe rendezett művek gazdagon illusztráltak fotókkal, kiegészítő megjegyzésekkel, életrajzi adatokkal, azaz inkább volt egy korán megszakad pálya és életút bemutatása, semmint pusztán a művek önmagukért való megjelentetése.

Érthető szándék vezette az özvegyet: megismertetni a közönséggel nemcsak a férj alkotásait, hanem annak életét, sorsfordulóit, valamint az együtt töltött éveket is. Bieliczkyné Buzás Évát a szellemi örökség vállalása, gondozása, megmentése és fölmutatása inspirálta a munkára.

Most a költői életművet átfogó új válogatott verseskötet bocsátunk az útjára.. Ez a könyv három ciklusban mutatja be az alkotót leginkább foglalkoztató verstémákat: a *szülőföldet* annak tájegységével együtt, a nem múltó, magas hőfokon tartott és szinte vallásos áhítattal megélt *szerelemet*, valamint a *természetet*, a tájak és a környezet aprólékosan feltárt jelenségeit érzékenyen megragadó gazdag anyagot. Az élmény, az ihletet adó forrás leginkább öt-hat téma körül örvénylett úgy, hogy gyakran más témákkal kiegészítve, összefonódva jelent meg, többszörözve ezzel a mű jelentésrétegét. Így megemlíthető, hogy a *szülőföld* verseiben időnként föltűnnek a családtagok, szülők és nagyszülők, de elvétve azok az ismerős emberek néven nevezve, akiket akkor méltónak talált a versbeszédben megörökíteni. A japánakácok a szilfák mellett jellegzetes szoboszlói fák, amelyek gyakran felbukkannak, de nem csak ebben a tematikus rendezésben, hanem mondjuk a szerelmi költészetéhez sorolható művekben is. Például a *Naplemente a Vénkertben* mindkét összeállításban helyet kaphatna: a kedvesnek tett vallomás az otthon környezetében, a szintén kedves és ismerős helyszínen történik: „te öreg csendbe töppedt / Vénkert...” Gyakran föltűnnek ezekben a hazai versekben a településhez köthető nevek: Angyalháza, Citrahát, Bánomkert, Vénkert. A fürdőről egyszer ír, pedig életének egy szakaszában közvetlenül a fürdő mellett lakott.

A *szerelemes* verseinek is vannak leágazásai, „alfejezetei” aszerint, hogy kit milyen érzelmekkel és mondanivalóval szólított meg. Ezeknek a verseknek a legtöbbször harmadik feleségéhez szól, akivel húsznegy évig, haláláig élt együtt. Tükrözik a fiatal felnőtt örömet és boldogságát, hogy a sok csalódás és kétely után Évában megtalálta a neki kedves és ideális partnert; az együvé tartozásban, a létben és együttlétben a kozmikus dimenziókba emelt társat. A neki írt, a hozzá szóló verseket is lehetne tematizálni az alábbiak szerint: vannak a harmóniát megjelenítő *boldog-versek*, amelyekből nemcsak hogy a legtöbb született, de ezek a legfigyelemreméltóbbak komponáltságukban és eredetiségükben is. Ugyanitt találhatunk *várakozás-verseket*, amikor a költő a kedves hiányát, illetve annak közelgő érkezését, saját türelmetlenségét és izgalmát fejezi ki.

Aztán vannak a *hála-versek*, a *köszönöm-versek*, amelyeket bizonyos alkalmakra, a kedves születésnapjára, vagy éppen házassági évfordulójukra írt, és amelyekről elmondható, hogy az alkotót inkább az esemény ténszerűsége, semmint annak művészi megformálása vezérelte, vagyis eltekint az elemelés lehetőségétől, közvetlenül rögzíti pillanatnyi érzéseit. Néhány ilyen művet ez a válogatás is tartalmaz. A szeretett kedveshez írott versek talán nem is volnának egészen teljesek és hitelesek, ha nélkülöznék az erotikára, a szexusra való utalást. Ilyen több helyen, de csak igen burkolt formában tűnik föl, legszemléletesebb és legplasztikusabb példája a rövid *Ráfeszülök* című verse. Vagy az olyan sorok, mint „ölelésem örvényébe”, „szép éjszakánk volt...”, „ne moccanj, maradj így velem / hadd lobogjak benned”, „s benned reszketek”, „gejzirként tör fel Benned”, „magamat, veled egyesülve, a bennünk / lázadót, / a kitörés látóját, a megrázkódtatót”, „moccanj, rezdülj ölem vánkósára, / szemedben nyílnak csillagfények”.

A kötet harmadik ciklusában tájköltészetének művei találhatók. Legtöbbször valamely utazáshoz kapcsolódnak, az ottani élmények hatására keletkeztek. Bieliczky fontosnak tartotta, hogy az intenzíven átélt, a hétköznapi életből kilépő ember természettel való találkozásának mozzanatát emelkedetten, olykor pátosztól sem mentesen megörökítse. Ő ezekről az utazásokról nem szüvenírt gyűjtött, hanem verset írt, mintha fotót készített volna, csaknem naponkénti sorozatot, s mindezt évről évre megismételve. Bizonyosság lehet erre a számtalanszor megénekelt Mátra, de a többi helyszín is, ahol csak megfordult, az rögtön verstémává vált. És ez alól lakóhelye sem kivétel; ott van Debrecen, Budapest a Rózsadombról, Leányfalu a Dunával. A Mátra, a Bükk és a Bakony mellett ott a horvát tenger, ott vannak a természet jelenségei: a fagyos tél hóhullással és a szédítően forró nyári napok villámfényes esővel. Tele van fákkal és madarakkal, dombok hullámzásával, völgyek csendjével. Mélyen él meg minden évszakot; megél és kiragad egy-egy pillanatot.

A válogatás az említett három téma köré épül, sokszor átfedésben, egymástól elválaszthatatlanul, hiszen a szülőföld versei egyben tájköltészetkének része is. Természeti verseiben pedig gyakran szerelmi témát ír meg, sokszor eldönthetetlen, melyiké az elsőbbség, melyik szolgál a másik ürügyül. A Mátra-versekben így jelenhet meg összetetten egyszerre a hegy, a táj, az évszak és a szeretett kedves.

Ezen kívül, egy Bieliczky összesben ott volnának még azok az önreflexív versek, amelyek az életsors egy-egy fordulóján kérdéseket vetett föl benne. Tehát vannak a gondolati költészet témakörébe sorolható művek is, elvértve egy-két portré írókról, zenészekről, egykori mozgalmi, eszmei mondanivalóval terhelt költemény, az úrhajózásra reflektáló strófák, vagy éppen személyes sértettsége miatt keletkezett, elégtételként megírt költemények. Ha az összes felől szemlélnénk ezt a lírát, azt mondhatnánk, hogy a költői horizont nem túl magas, nem túl széles; nem szimfóniákat hangszerelt az egyetemesség jegyében, hanem pár húros hangszerre komponált személyes dalokat, bár valószínűleg nem kevésbé az egyetemesség reményében. Akár még feltűnő is lehet az említettlenül hagyott témáknak a hiánya. Minthogy legtöbbször valamely kivételes alkalom az ihlető, az alapállás inkább örömteli eseményt jelent, valami magasztosat, amiről csak a költészet nyelvén érdemes beszélni. Az élet fájdalmas, aggasztó, szorongtató, szennyel és mocsokkal vegyes dolgai, ami rút lehet és megbotránkoztat, ami megrázhat és katarzist nyújthat – azok nincsenek az ő verseiben. Történelem, közélet, életképek, portrék, tablók, vagy csak a létbe teremtett ember egzisztenciális bizonytalansága, haláltudata és -félelme nincs lekottázva. Itt-ott természetesen megjelenik a halál is mint motívum, az egyik legsikerültebb verse is erről szól, ami a kötet végén található: *Szeretnék szépen*. A verseiben csak én van, a természetbe ágyazott én a kedvessel. A vallás, a hit, az Isten nem téma, nem szereplő. Halál sincs, csak a csodált élet szépsége, öröme, harmóniája. Nincsenek problémák, mert csak derű van, boldogság van. Talán éppen a vers volt a védelme a megrázó versekkel szemben; az élet hétköznapiságával és prózaiságával szemben. A vers nála olyan, mint egy önfeledt nyaralás, ahol csak jó történhet, ami kiragad az idegfeszültséggel járó dolgok hétköznapiokból, eltávolít a hitvány emberektől. Versekre szabott vakáció és szabadság ez a kommunista valóságban és világértelmezésben. Menedék, amelynek vektorai a természet és a szeretett lény felé mutatnak. Bieliczky Joó Sándornak csaknem minden *álm*, és ebben végtelen számú a *csillag* és a *csönd* – ezek a fogalmak a sorvezetők, versszervezők, kötőanyagként használt kulcsszavak.

A pusztának hegedűje című új válogatott kötetben most először nem a lírai gyűjtemény dokumentumszerűségén van a hangsúly, hanem a primer versélmény kialakulásának lehetőségén, amelyhez szükségtelen az indexelt jegyzet, de még az évszám is. Utóbbit a tartalomjegyzékben, a vers címe után zárójelben közöljük.

Megragadni a pillanatot. Legtöbbször ehhez hasonló, mondhatni, hirtelen ihletből keletkeztek Bieliczky versei. Átélni, megélni, értelmezni - valami ilyesmi volna a lényeg az élménytől a munkáig. És ha mindez egy versbe kerül, akkor talán nekünk is lehet egy kitüntetett pillanatunk erre – hátha megragadható.

A versírást nála valamilyen rendkívüli élmény váltotta ki, amelyet csak az ő alkotói érzékenysége érzékelt szokatlannak és kivételesnek. És ez az élményszerűség nála mindig ünnepi alkalom, részint idill és pátosz, valami magasztos kifejezésének az eszköze. Bieliczkynek szüksége volt az eszmékre, a nagy érzésekre, ezek éltették és lelkesítették, még ha ez most esetenként naivnak, idealistának tűnik is, amiben egy-egy szép gondolatnak nem a tartalmát, hanem az ürességét érezzük. Az ilyesféle poétika már az 50-60-as években sem volt korszerű, ám a korszerűség esztétikai értelemben nem feltétlenül határozza meg az adott mű „jóságát”, inkább jelzése annak, hogy egy korábbi költészeti hagyományt követ. Azt meg egyébként is nehéz eldönteni, hogy egy adott korszakban, azt belülről megélve, viszonyrendszerét nagyjából ismerve, mi számít újnak és progresszívnek, milyen kánonképzői közmegegyezés nyilvánítja merészen újítónak, a poétika újabb irányzatának. Mert sokszor éppen a korszerűtlennek és elfeledettnek hitt eszközök újszerű fölhasználásával teremődik meg egy új poétikai iskola. Bieliczky-nél semmiféle újítói szándékot nem láthatunk. Sem látványos kísérletezői attitűd, sem markáns irodalmi irányvonal nem fedezhető föl a verseken, legállandóbb jellemzője az őszinte lírai hang, ami néhány sorban, néhány strófában éppen hangot talál. Egyszerűsége való törekvés jellemzi, mentes a líra műnemét felforgató elképzelésektől és formáktól, egy új és összetéveszthetetlen hang kimunkálásától. A vershatás, az ő verseinek versszerűsége, a lírai élmény kifejezése és befogadása gördülékenyen, látszólag minden problémától mentesen megtörtént egykor.

A csaknem napi rendszerességgel, szinte naplószerűen rögzített élmények, versekben formált érzések és gondolatok egy olyan ember képét rajzolják ki előttem, aki lírai tudatú és szemléletű ember volt; így élte mindennapjait, a lírai „szűrőn” keresztül értelmezte a világot, a létállapotot. Erre a szemléletre és hangra nagyon fiatalon rátalált, majd teljesen elsajátította, birtokolta azokat a költői kifejező eszközöket, strófaszerkezet a kedvelt rímképletekkel, valamint a természetből vett analógiákkal, hasonlatokkal és metaforákkal – ami biztos verselővé tette. A rutin biztonságával és könnyedségével gyakorlatilag bármilyen tárgyat, témát transzponálhatott, bármit versbe írhatott – a nyelv erejével, a költészet esztétikai hatásmechanizmusának ismeretével szépen széppé varázsolhatott. Ez a mindent átnemesítő, szépségre való törekvés nagyon is jellemző vonása Bieliczky költészetének. Egyben jelzi határait és korlátait. Kicsiben mindent jól megold; nemcsak ügyesen, hanem tetszetősen. Alkotói értelemben a korai és az érett költészetében nem látni jelentős eltérést és fejlődést: nem halad meg semmi korábit, élmények hatására időről időre letudja a verspenzumot, elvégzi a munkát, de évtizedeken át változatlanul marad meg a saját keretein belül. A „versfotó” valamit beállít, amiről valamit állít, amivel egyszerre naplószerűen dokumentál is, de ha kilépünk belőle, oszlik a kép és illan a hangulat, az alkotó élete valójában rejtve marad. Meggyőződésem, hogy Bieliczky költészetének nem lett volna több tere a kiteljesedéshez, a horizont megemeléséhez, ezért nem is egy olyan félbe maradt életműnek tekintem, ami még jobbat és szebbet hozhatott volna, hanem inkább olyannak, ami a korábbiakhoz hasonló szépet és jót jelenthetett volna.

A korábbi kötetek összeállításánál említett dokumentarizmus azért is indokolt, mert magának az alkotónak is jellemző attitűdje volt a művek keletkezési körülményeinek a rögzítése. Az alkotói munkát nem a nyilvánosság, a publikáció és az abból keletkező kritikai visszhang határozta meg, hanem a belső kényszer, a folyamatos izzás, a kifejezőmód természetessége, egyfajta dokumentarizmus. Ahogyan a naplói író vagy a fotográfus rögzíti mindennapi élményeit, úgy rögzíti versben Bieliczky a pillanatot, a gondolatait, az érzelmeit is: költészeti naplót írt nemcsak magának, hanem a feleségének is. És ők ketten nem a nagy irodalmat kívánták meghódítani, hanem az irodalmat otthonuknak tekinteni, a béke és szeretet nyugalomával, kettejük kapcsolatának intimitásával, a rímek természetességével.

Bieliczky termékeny versnaplóíró volt: folyamatos ihletettsége az élményre való nyitottságot jelzi; a neki kedves témák rendszeresen, visszatérő módon megtalálják, illetve állandóan foglalkoztatják. S minthogy élményforrása több rétegű, bármikor kap és talál utánpótlást: válthat és variálhat, de mindig természetes módon, magával önazonosan.

Ha ihletettségen olyan kegyelmi állapotot értünk, amikor a köznapitól eltérő érzések és gondolatok hatására aktív cselekvővé válva érzünk készletet valaminek a kifejezésére, létrehozására és megalkotására, ami egyben valaminek a lényegi megragadását is jelenti: egy érzés, egy gondolat, egy történes, egy dolog mély összefüggéseinek a szokatlan, csak az ihletett pillanatban világosan megnyilatkozó rétege válik ismertté és kifejezhetővé. Egyéni módon, egyéni látásmóddal, az egyén szabadságának és meglévő korlátainak megfelelően egy felismert és magáévá tett igazságává. De minden egyéni jellegzetesség ellenére, sokkal általánosabb jegyeket és igazságokat hordozhat, amelyek átélhetővé teszik másoknak is a műben rejlő érzéseket és gondolatokat, vagy akár bizonyos formai jegyek szépsége is gyönyörködtetheti az irodalmi műélvezőt – s mindezek összessége keltheti az olvasóban azt a benyomást, hogy csakugyan különleges dolgot fedezett föl. Rácsodálkozik, mintha helyette mondta volna ki az alkotó azokat a benne szavakká össze nem álló igazságokat, amelyeket mindig is érzett. Az ihletett pillanatban látszólag megmagyarázhatatlanul történnek a dolgok: bizonyos mértekre az alkotó sem tudna felelni, minthogy az állapotnak és a kifejezés eredetiségének nincsenek mérőpontjai: terem látszólag a semmiből, sugallatra. A pillanat alkalmas lehet ugyan misztifikációs értelmezésre is, és teljességgel nem is zárható ki valamely értelmén túli, akár transzcendens hatások működése az ihletettség túlérzékeny, a felfokozott idegrendszer működésének idején, de sokkal fontosabb ennek az állapotnak a kivételes pillanatoktól független és állandó jelenléte. Az ilyen embereknek a lelkében egy marék parázs van. És ez mindig ott van, amit időről időre fölszít valamely motívum. Az ihletett állapot lényegében ennek a motívumnak a kibontása. Ha tehetsége van hozzá, megvannak az eszközei. És ezek az eszközök már nagyon egyéniak: sajátos szóhasználat és szóalkotási képesség, különleges asszociációs mező, rejtett motivikus háló. Az eredmény pedig bizonyos esetekben csodaszerű is lehet. Egy alkotó érzékszervei akkor is élesen működnek, mikor nem alkot; mindig kész érzékelni azt, amire túlérzékeny.

Az ihletettséget ezért nem is egy különleges pillanatnak mondanám, tudniillik annak az időnek, amikor produktívan, cselekvő módon megalkotja a művet, hanem egy olyan szivacsszerű, mindenre nyitott, kérdező és értelmező, sokban a kisgyermekekre jellemző tanulási folyamathoz hasonló, ami egy bizonyos telítettség után „kicsavarja” magát: ad magából, magától örömmel és fájdalommal valamit. Hívószavak vannak az ihletben, ezek fogják eldönteni a csavarás pillanatát.

Legkedveltebb versformája az ütemhangsúlyos felező nyolcas. A népdalszerű 4 negyedes ütem igen gyakori, de időnként hosszabbakat is ír több szótaggal, mondjuk tizenkettest három ütemben, de van, hogy csak négyest két ütemmel. Versen belül a ritmust mindig fegyelmezetten tartja. Rímeiből is a legegyszerűbbeket, a párosrímet szereti. Ez a magyaros, népies verselés látszólag nagyon könnyedén megy a versírónak; a fülében van az ütem, a ritmus, egy végtelenségig ismételt dallam. Vannak kedvenc képei és hasonlatai, gyakran használt szavai, mint mondjuk a „csönd”, vagy a „csillag”. Zenei és játékos, ilyen művek Petőfi és Arany után leginkább a gyermekköltészetben születtek. Búgócsigaként pörögnek a versek; búgnak a dallamos sorokkal, játékosan imbolygó járással a központ körül. Gyerekjáték. A népdal és a gyermekversek határán pörög.

Csillagfényes nyári éjszakán nézem az eget. A füstös Tejút felé fújom a füstöt, és próbálok rájönni, hány csillaga is lehetett Bieliczky Joó Sándornak. Az égbolt néma, hallgatnak a csillagok, én pedig arra jutok a 37 éve elhunyt költő verseinek olvasása után, hogy legalább annyi csillaga volt, amennyi versbeszédbe került. És ez igazán nem kevés. Szinte minden versének megvan akkor is a maga csillaga, ha éppen nem írja le, nem használja költői képként, metaforaként a fénylő égitestet. Sok ez a csillag, gondolhatnánk, nem bír el ennyit a versuniverzum, kopik a fénye és a jelentése, ha sokszor elénk, vagy fölénk kerül. A csillag nem lehet egy Jolly Joker-szó, amit tetszőlegesen használhatunk és bárhová, bármikor beilleszthetünk, ha érzéseinket a végtelen űrig növesztenénk is, ahol a nagy és néma égitestek volnának egyedül méltók hozzánk, alkalmasak arra, hogy értőn fogadják a mi személyes, földi sorstragédiánkat. Bieliczky csillagai nincsenek nevesítve, nem mondja azt, hogy Antares, sem azt, hogy Orion csillagkép, hanem mindig elvont fogalomként jelennek meg a végtelenben fénylő pontok. Csak ezzel a kozmikus távlattal mér, ha porszem létünk jelenségeire verstémaként tekint.

Nézem az eget, és mintha nem csak a csillagok vibráló fényét érzékelném, hanem a rezgésüket is: a létbevetettségünk egzisztenciális szépségét és félelmét. És ezen a szoboszlói égbolton Bieliczky csillagai még mindig ragyognak – és nekünk, ittenieknek és lentieknek meg kell találnunk őt is, föl kell fedeznünk egyszerű, nagy érzésektől sem mentes verseit: ezeknek a műveknek az időtlen kis rezgést, ami itt és most bennünk rezonál. Bieliczky Joó Sándor posztumusz könyve esélyt teremt alkotójának és olvasójának, hogy a jövőben is egymásra találjanak.

Akinek érdeklődését fölkelte ezek a versek, azok meg fogják találni azokat az ösvényeket, amelyek elvezetnek a további művekhez és az alkotó élettörténetéhez. A már említett válogatott írásokat tartalmazó könyvek megfelelő forrásul szolgálhatnak, míg Bieliczky műveiről megjelent kritikákat a *Ki volt Bieliczky Joó Sándor?* 2020. februárjában megjelent gyűjteményes kötetben találhatnak az érdeklődők.

A vers születése, a rögzített élmény és az olvasói vélemény között évtizedek telhetnek el. Az időcsúszás, a szinkronitás hiánya semmit nem von le a művek értékéből, s ha azt egy posztumusz megjelent kötet tudja nyújtani, akkor biztosak lehetünk benne, a tűnékeny élet után sorsa már csak a könyvnek lehet.

Papp András

Hajdúszoboszló, 2020. július 08.

I. SZÜLŐFÖLD

*„bennem érő búzaszemek
hordozom a Nagy Alföldet”*

BÁNOMKERT

Őszi avar zördül a léptek csendjében,
ez a táj volt sorsom, most pedig emlékem
a Bánomkert üszkén fogatlan szegénység
nyűtte a fájdalom szürke-varjú fényét
ott állt a nagyapám, barna vád az ökle
a száraz zokogás hallgataggá törte
térde volt a csikóm, nadrágja kantárom
néha-nevetése elkísérő álmom
nagy karéj-tenyerén a lobbanó fények
szelíd szerelmében öleléssé értek.

HAZAMEGYEK

Hazamegyek a szülőfalumba
részemből még gyorsvonal is futja.
Régen láttam megöszült apámat
s a zöldellő hajdúsági tájat.
Rég hallottam akác susogását,
elfelejtem Húse Bálint házát.
A kanyargó Kösely folyó színét
Orbán Zsóka tréfás zsémbelését.
Hazamegyek, mint iskolás gyermek,
megtanulni a szép magyar nyelvet.

SÉTA SZÜLŐVÁROSOMBAN

Jódszagú délután, brómfény alkonyat
 percenő színek takarják arcodat,
 a kapuk előtt korhadó kispadok
 itt formálódtak az induló sorsok
 Lidi néni a csillagokból jósolt,
 a szívünkbe tágult a messze égbolt,
 csak lányok szépülnek oly tiszta hittel,
 mint az én városom fiatal szívvel.

GONDOLATOK A HATÁRBAN

Hej, de jó, hogy itthon vagyok újra.
 Rendbe dől a hajdúsági búza.
 Hajnal hasad - peng a kasza éle,
 Gazdag termést vár Bocskai népe.
 Nyár primása, dalos kis pacsirta,
 Jó Apámnak legszebb dalát írta.
 Ott keringett szárnyát kifeszítve,
 S énekében hangjegy volt a szíve.
 Dalbokkrétát font Apám fejére.
 - Megérdemli őszes hatvan éve. –
 Egy-egy szőke búzakarász szára
 Kék szemének reményvitorlája.
 A hajlongó marokszedő lányok
 lobognak, mint karcsú tüzes lángok.

Suhogj, kasza, vágd a foszlós rendet!
 Kinyújtóznak a búzakeresztek.
 Elő-kaszás az a öreg ember,
 Tele szívvel, hajdúsági kedvvel.
 Szalmakalap az ő koronája,
 s barna bőre királyi palástja.
 Negyed napra a kaszát letette.
 Háromholdnyi volt legényes kedve.
 Belenézett a korsó gyomrába,
 S vizet kortyolt tikkasztó szomjára.
 Hazafelé libasorban mentek.
 Learattak, de nem hetvenkedtek.
 Vállukon a kaszák ezüst holdja
 Szülőföldem büszkén beragyogja.

A PUSZTÁNAK HEGEDŰJE

Most az égbolt fehér-jeges, szürke
 beledermedt a táj egy bő szűrbe,
 a halastó fagyos bóbitáján
 sárkány-szellő tanyáz hideg-árván
 a nádasok tű-sípjai között
 a csend-dala rakétaként pörög
 a pusztának hegedűje lelkem
 barázdái kérge nevelt engem
 fácán pirul bozótja havában
 szilfa vagyok a nesz csillagában
 belém törnek a rianó hangok
 álmaimat robbantó harangok

az akácok ujjaira égve
dölyfös varjak kárognak az égre
roggyant tanyák kopott-fehér láza
ezt a tájat már nem koronázza.

A PUSZTÁN

Csüng az eső a magasban
görög-dinnye szekér-kasban
villám-vadította ménes
fut a pusztán, hej de rémes
ha a csikós gyenge legény
kifut a világból a mén.

HAJNAL A PUSZTÁN

Olyan most a táj,
Mint anyám keze után
A frissen vetett ágy.
Alvó gyermek az ősz,
Tél a takarója,
S az apró hó-dunnák
Süppedő neszében
Az én hazavágyó
Szívem dala most
A csendes altatója.

Reméltem azt, hogy
Fényt-vágyó szívem
Mint karcsú füsti fecske
Majd megkapja szárnyát,
Nekifeszülve átrepül a pusztán,
S meglesheti
Az alvó népnek álmát.

Hiszem, - leszek jövő,
S oltom a szemrontó,
Pisla tüzeket, és szélesre
Tárok minden ablakot,
S a zsarnok-kéztől gyúrt
Faggyúk fénye helyett
Minden ház fölé
Feltűzöm a Napot.

Én leszek a hajnal,
A puszta öblös csendjén
A szegényt pártoló
Szilaj betyár,
Kit szívére ölel,
S tárt karokkal fogad
A termékeny, gőgös
Alföldi határ.

FALUVÉG

Kemence- tűz színű felhőbokrok
lobbannak fölöttünk, alkonyodott
nagy álmodó csönd a faluvége
okker és bíbor feszül a kékbe
hosszú fehér lánc a libacsapat
a pihéző neszben lassan ballag
öszönük nyila vezeti őket
a hús jegenyék az égbe nőnek
szendergő álom a gólyafészek
s nyílnak tüzei az esti égnek.

TŐLÜK TANULTAM

Az Alföldön
a puszták karikás-ostorainak
csergetésében,
Angyalháza, Citrahát, Vervölgy
és a szikkadt torkú
cserepes ajkú Hortobágy
szomjúságában
a karámok éjjeli csöndességében
a juhászok, csikósok
kubikusok és töppedt bőrű
parasztok esti meséiben

hömpölygött, áradt
mély baritonnal
kórossá lombosodott erővel
a neved: szabadság
és e fogalom
- most értem csak meg igazán
akkor egyet jelentett a hazával:
a néppel
nem a történelem könyvekből
tanultam meg a hazaszeretetet
- de nem is az iskolában –
hanem mennydörgő hangjuk viharából
patkókat egyenesítő erejükből
a napszám 80 filléres nyomorából
szerelmesen szerető szívükből
amely szelídebb volt a galambnál
de félelmetesebb a zivatarnál
ha kellett – és azért tudott szeretni
mert sorsa megtanította gyűlölni a rosszat.
S ezek a gyermekkori slambuc melletti
beszélgetések örök lángként égnek a szívemben
a Hajdúságban, a Bükkben, a Bakonyban
mindenütt, amerre csak utazom
szép mosolyodban hazám.

CSÖNDBE HAJLÓ ALKONYAT

Szeretem az alkonyodó falu csöndjét,
hallgatni Varga Benedek tárogatóját
idézni gyermekkori emlékeimet
és a csillagokból az égre írni a békét
szeretek végignyúlni a szobában
és lehunyt szemmel hallgatni a kutyák altatóját
megpihenni az álmaidban
kedves, szeretem kinyitni sarkig az ablakot
hogy hallgassam a nyárfák levelének
sarkantyús táncát.

RÉGI MESE

Fehér álmom hullt a tájra
rásimult a kerti fákra
csillagszirma puhán omló
menyasszonyi csokor a hó.
Régi mese jut eszembe,
duruzsol a vén kemence,
a nagyanyám szötte álmát
s ifjúsága hóvirágját
szórta közénk: szép meséket
s ezüstlombú szerelmének
emlékéből lopott rózsát.
Körbe ültük a nagy lócát
és nagyanyám nyelve pergett
táncoltatta a szerelmet:
csak az lehet boldog ember,

akit megáld a november,
két marékra való hóval
arcszépítő mosdatóval,
lánykoromban édesanyám
hóban fürdette az orcám,
tiszta vizű forrásában
szeretete gyöngyét láttam,
szegénységünk titka pengett
szappanért ő nem fizetett,
és a hólé olcsó lángja
tüzet gyújtott az orcámra
vad pipacsok gyúltak benne
nem is éppen a veszemre,
ekkor jött el nagyapátok,
hogy lopjon egy szép virágot,
nem tudta, hogy hó a fürdóm
szegénységem a keszkenőm.

VASÁRNAP DÉLELŐTT

Anyám főzi az ebédet
húslevest, leveles rétest
fény zuhan a szilvafára
itt a tavasz támadása,
pattannak a friss virágok
halk beszédű harsogások
a szirmok és kelyhek lángja
arany gyöngy a méhek násza.

EBÉD UTÁN

Nőnek a haragos fényű szilvák,
a kertben a földieper indák,
ránk nyitja sátrát a kajszibarack,
az udvar végében öreg paraszt
szívja csibukját, füstje remegés,
ül a kispadon, karja ölelés.

A HANGTALAN MAGÁNY

A lámpa fonnyadt, sárga fénye,
belenevetett a sötétbe.

A tinta csendes kék morálja
rácsurrant szétmálló ruhámra.

A gyermek csendes, rezgő hanggal
vetekedett a bronz haranggal.

Egy sötét, redős gondterhes arc
csendesen mondta, minek a harc?

Nem felelt senki, még a fény sem,
aludt minden, magában mélyen.

VÁGYÓDÁS

Mindig velem van a kedves,
együtt mártózunk bele a táj szépségébe
bottal a kezünkben, dallal ajkunkon
lobogunk a hegyek zengő visszhangjában
akár a szél záporában kígyózó zászlók.
Szép ez a színek millióival eljegyzett
hegyvidék, csak este komor és félelmetes
amikor az erdőre ráborul a sötét
és csönd neszez a sűrű alagutjain, -
s a falu széléről komondorok ugatása
kondul bele az alvó erdők nyugalmába.
Jegesebb és csillogóbb itt az ivóvíz is,
mint a szőke Alföld kenyértermő forráságában,
de ismeretlen és idegen nekem ez a táj
még akkor is, ha pompája bénítja
a szem csodálatát, s különös zene a levelek muzsikája,
mert lelkem az aranyporos utak emberével
ölekezett össze jó baráttá
és ott élnek a Hajdúság
falvakká és városokká szépült pusztáin
azok, akiknek lelke és visszaváró
gondja, öröme örök kísérőm útjaimon
és Debrecen lombosodó ígéréteiben
lesi érkezésünket otthonunk
és puha fészkünkbe térve
zuhatagként ömlik ránk az álom.

VÁGYAKOZÁS A SZÜLŐFÖLDRE

Köszöntlek barátom! Nem bosszankodva.
Jókedv bizsereg ereimben végig,
ha szülőföldem könyvét végig lapozva
látom hogy népem tiszta érzések vezérlik.

Gondjaik fonala szívemet hangolja.
Innen Budapestről sokszor vágyom hozzád,
hogy megfogd a kezem, mint gyermekét a dajka,
megmutatni készen a hajdúk akaratát.

LELKEM MEZŐIN

Hiába sétálok én a pesti utcán,
szívem partjain az Alföld, mint a hullám
kalászos emléket sodor szelíd-szépen,
tűz-keblű kenyerek dala menedékem.

Nekidőlök a rohanás árbocának,
a szilaj forгатag tenger-hosszan árad,
lelkem mezőin hajnal pipacsok égnek,
hű szülőföldem a sorsommal idézlek.

HAZÁM

A legszebb külföld Te vagy
nekem hazám
szépségednek lelke van
és én csak tájaid
mindig rád emlékeztető varázsában
érezem magam nyugodtnak,
boldognak
a völgyek, patakok,
szepplős sziklákön napozva
a hegyek csúcsán
vagy az Alföld
forró pusztáinak énekében
érezem a szabadságot
amelyből születik a szép
a jó,
és nagy, nagy szerelmem
irántad hazám.

HAZÁM A TÁJ

Mindent szeretek ami szép
és bölcs lelkét a csendnek
álmodom a Holnap ízét
s dalát az értelemnek
hangszerként zendül a hegyek
örök varázsa bennem
hazám a táj s odamegyek
hol barátként vár engem

a Mátra szelíd szerelme
 a Bükk komorló kékje
 a fenyők illat-keresztje
 s kettőjük fény-zenéje
 az Alföld akác-felhője
 a rigók rikkanása
 a puszták szikes bőre
 a Daru-zug juhásza
 távoli szülővárosom
 dobogó közelsége
 sorsát sorsommá vállalom
 így vagyok csak egy véle.

ÜZENET A HAJDÚSÁGNAK

Megrezzent a lelkem, mikor kézbevettem
 nekem küldött könyved, s e harcok seregben
 ismeretlen nevek, tollforgató rémek
 dühös haragjának, forró esküjének
 szívtépázó hangja rám mordult az éjben.
 szégyen kimondani – félttem a sötétben!
 Szép szülőföldemnek lelkiismerete
 sziporkázó tüzet gyújtott a szívembe:
 korholó, vádoló szavak zuhataga
 zúdult a fejemre, álmaim oszlatva.
 Mit tettél te eddig? – morajlott a kérdés,
 mint hús éjszakában vihart nyergelt szélvész.
 Mért nem állsz az élre? Hol vannak a versek?
 Józan ész s a költő egymással jegyesek!
 Üres töprengésből nem születnek tervek!
 Nagyítón keresed az adott értelmet?

Ott hever előtted, csakhogy nem lépsz rája.
 A Citrahát népe verseidet várja!
 A mi szülőföldünk porszeme hazánknak,
 évszázadok óta fészke volt a mának.
 Féltve, óvva nézte, ha egy kis madárka
 elindult az első szárnypróbálgatásra.
 Édesanyád ajkán bölcs szavak zenéje
 beköltözött fia kinyíló lelkébe.
 Észrevétlen nyeste a vadrózsa ágát
 s csókkal permetezte élete virágját.
 Jó anyád szájából loptad el a verset,
 melyek szenvedéssel kitörnek belőled.
 Szomorú múltjából jövőt adott neked,
 ezt a gazdagságot dallal köszönheted.
 És amint nagyapád csergető ostora
 rásuhintott néha vontató lovakra,
 elfelejted képét az öreg cselédnek,
 érdes simítását hólyagos kezének?
 Zsuppfedeles házak néma tüntetése
 ez volt a nagyapád forró szívverése.
 S hogy majd unokája széttöri a láncot
 s szabad tűz köszönti a vén Hajdúságot.

Ezeket olvastam a néma sorokból.
 Köszönöm a szidást Marjai Mártontól.
 Rigmusok hulláma helyre dobta eszem,
 a jövőmről mától dalban elmélkedem.
 Zászló lesz a szavam, magasba szárnyaló!
 Fekélyt-vágó, éles, életmentő olló!
 Lobbanó tűzűek, s alapjuk: valóság,
 boldogítók, szépek, mint a kerti rózsák.

A FÉNY DŰLŐÚTJAIN

Mosolyog a fény a határban
a hótakaró alól kidugta zöld fejét a búza
az erdő altatódalában pattan a hóvirág
hatalmas szószék a föld
új imádság születik a barázdán
a nyíló közösségek ajkán
a munka és emberség fohásza
tör be a tanyák álmos ablakán
kigyúlnak a fények a szívekben
és a szobákban
moccan a régi nyugalom
hajnal erejű férfiak
és kalász-karcsú asszonyok
menetelnek telt, hosszú sorokban
a fény dűlőútjain
és a tekintetek tükre a jövőt villantja.

MUNKÁJUKTÓL TAVASZODIK A HATÁR

Esőben kukoricát törő parasztok
gondja a holnapom
drága teherként cipelem a szívemben
és nemcsak a vállamon
a lelkembe kondul napjaik harangszava
és munkájuktól tavaszodik a határ
rideg gyöngyként pereg az eső kalapjukon
s mellettük kúpokká nő a csutkaszár
agyig sáros a kerék, habos tajtékot fúj a ló

térdig gázol a pocsolyában, a bakra fel nem ül
ostora villámként cikáz a csípős levegőben
nem, nem üti a jószágot, a lócsnek nekifeszül
izzad, verejtékez, kabátot szakít, könnyít a terhen
csak ne feszüljön pattanásig a pengő istráng
áztatja, dagasztja kabátját az októberi eső
a tekintete komor, arca nyíló láng,
ujjaival belefésül a friss vetésbe
harsogó zöld a kikelt búza selyme
úgy vigyáz rá mint egykor az övére
és zöld hullámában benne ring a lelke.

KENYERET TART

Már dugja fejét a búza
zöld karját a fénybe nyújtja
mosolya pendülő öröm
neszét kékbe kötözöm
sóvárogja a harmatot
a táncán szellő andalog
és ha majd ránk robban a nyár
kenyeret tart a szőke szár.

TAVASZI UDVAR

Nyílnak a tűz-lombú rügyek
vályúból isznak a méhek
a kaptár nagy arany-füzet
a hangok dallama éget

metszik a szőlőt, a málnát,
vadgalamb harsan az ágon
a fényen madár hasít át
a felhő friss fehér álom
percen a fű zöld öröme
nyújtózik a pöszméte-ág
s karja ráhull már a földre
hangok, dalok, zengő nóták
szállnak az ég kottájára
belevésik lelkünk szavát
halhatatlan muzsikába.

KERTBEN

Mennyi szerelmes lángú szép virág
pompázik az otthoni kertben,
elszenderedtek a lila álmú petúniák
a parázs alkonyatban, mint gyermek az öledben.

LOMBOK KÖZÖTT

Tikkasztó hőség fortyogott a kertben,
tüzelt és lángolt a nyár forró kedve,
fecskék cikáztak csönd-fekete körben
barna napfénytől csillogott a teste
cifra kosárba szedte a cseresznyét,
fürdőruhában állt az ág pillérén,
karcsú derekát levelek ölelték
dajkáló szél lobbant a válla hegyén.

LOMBOK TÜZE

Vadgalambok feleselnek
 dallal hasítják a csendet
 lombok tüze ég a tájban
 szépülünk az ifjúságban
 régi évek, gyermek évek
 ránk peregnek s úgy mesélnek
 a szomszédunk nádas háza
 már csak emlék, kövek láza
 pirosodik, cseng az élet
 emberlelkű, tiszta fények
 nagy sodrában zsong a környék
 őrzi halkán ifjúságom,
 sorsukat sorsomba zárom
 csontos karjuk alagútján
 dagad az ér, mint a hullám
 arcuk barna mosolyában
 friss az élet, mint az áram.

TÖLGYEK ALATT

Ének zengi be az erdőt
 a levelek hűvös csengők
 a lombok közt reggel ébred
 aranysárcányok a fények
 málnabokrok illatában
 süvít a szél mint az áram
 a virágok bóbitáján
 harmat rezdül a csend álmán
 a friss patak mámorában

dal gyűrűzik hideg vágyban
bronz gerincű tölgyek alatt
vallatom a századokat
messze tájak felhős kékje
ráolvad a szikrás égre.

NYÁRI KERTBEN

Tűzpiros fényben ég a paradicsom,
érik a szőlő a pengő húrokon,
barnán merengőn hajladoz a kapor
a hempergő szellők táltos kedve forr
kard-hegyes paprika kínálja húsát
hűsölő torpedók a friss uborkák
a kert aljában, a merengő akác
mozdulatlan szépség, lombja nyári láz.

FÜRDŐBEN

Tarka öröm és nevető béke
feszíti fényes izmát az égbe
szalmakalapos lányok lengenek
a vállak ívén s csókot lehelnek
az indián-tüzű férfi szájra
testükre forr a szellők ruhája
szerelem csobban az ölelésben
suhan mint a kasza a vetésben
búzaként pereg a csendes beszéd
vallomássá duzzad hallom neszét
egy idős házaspár kondul halkan
álmodó jóság emléke harsan

a lelkükben és egymásra néznek
sorsukban virradnak nemzedékek
a szerelmükben tavaszok égnek
egy meztelen csöppség suhan felém
hó-csipkés sapka fehérlik fején
a nyár dallamában harsog, nevet
Ő az új világ s én tovább megyek.

FELÉM INTENEK

A lányok barna-bőrű teste
úgy cikkan reggel mint a fecske
karjuk sarlóján pendül a nyár
dallal várja őket a határ
felém intenek, boldog fények
lelkük békében tisztult élet
belém rezdülnek, ismerősök
emlékeimben elidőzők
a nagyanyám itt markot szedett
s kezéből nőttek a keresztek.

JÚLIUS-ÉJI VILLÁM

Se csillag, se felhő
nincsen már az égen
hajdú-csárdás szellő
ébred vad-serényen
lombja zörgő hűsét
vihar ökle rázza
élezi pengéjét
az éj rőt villáma.

NYÁRI ALKONY

A veréb-csicsergés éppen olyan régi,
mint gyermekkoromban, amikor az égi
golyapárok lomha nagy röpdülő násza
fekete sóhajjal húzott a pusztára
a kakukk, a rigó dallama mély tenger
bíbornyilak hullnak viola friss csenddel.

RÁNK LEGYEZŐ NESZBEN

Illatokból ébred
a délután álma
szellők friss karóján
ég a Nap ruhája
Vénasszonyok nyarát
pörkölik a fények
a csend árbcára
rázuhan az ének
búcsúzik a fecske
lelke dala röppen
felhőket karcoló
rakétás körökben
a tó partján ülünk
ránk legyező neszben
csónakok szédülnek
hullám-szerelemben
megpihen a szellő
a hajunk kazlában
elrejtőzik benne
kitikkadt a nyárban.

SARKCSILLAG-DALLAMA

Tikkadt-szépségű, barna Hajdúság
 szikes karjában ringott a bölesóm,
 zsoltár-éneklő szülői jóság
 fény-szerelmében fogant jövendóm.

Kertünk végében bodza borongott,
 halk lombja sátrában hűsölt a nyár,
 az alkonyi bibliás akkordok
 Sarkcsillag-dallama lelkekre száll.

EMLÉKSZEL MÉG?

Hosszú szeptemberi séták ...
 dióverő falusi vasárnap délutánok
 napfény-sárga, érett kukorica-csővek
 bókoló sás, a szilva-illatos szőlőskertben
 rogyant kunyhók ritkuló emléke
 ti vagytok tanúink
 hogy mennyire szerettük egymást a kedvessel
 midőn az alkony tutaján jártunk
 birodalmát az esengő bátorító csöndnek
 és karjaink, mint az evezők
 kapaszkodtak az ölelés örvényébe
 és tovalendültünk új szépségek felé
 ahol boglyákba rakott széna
 hangjegyként
 meredt ránk a tarló kottáján ...

valami furcsa dal hömpölyög, szakadozik
 most fel emlékeimből és éjfélbe szendergő
 nyugalmam asszonya fejét a szívemre
 hajtva alszik
 s talán ő is a hosszú szeptemberi sétákról álmodik
 örökké visszavárón.

RÉGI SZÜRETEK

Égnek az ősze bódult levelek
 kábító illat rezdül a kertben
 a vérző otelló szőlőszemek
 mustot könnyeznek a nagy préseken
 régi szüretetek emléke lobban
 puttonyok terhétől görnyed a hát
 nagyapámék ajkán nóta csobban
 zengett belé a deres Citrahát
 kipusztultak a szép szőlőtőkék
 tüzet gyújtottak az erős karók
 sorsukat az Idők meggyötörték
 s úszunk utánuk késői hajók

ŐSZ A VÉNKERTBEN

Barna mosolyú, ódon
 nádas pajták
 recsegő gerincű
 gémes-kutak
 évtizedek emlékét őrző
 zöldbe harsanó

csenddé nyújtózó vén diófák
táncos kedvű nádas
hajlik a szélben
a körte és szilvafák
érett gyümölcsüket kínálják
szótlan, nagy cintányérok a
napraforgók
távolabb egy paraszt
rég, kedves cimborám
mossa a boros hordót
száll, kering a szüret illata
csorduló cukor pattan
a telt gerezdek hátán
s ahol a dűlőút
belefut a felhő-habokat tartó
birsek és almafák zöldjébe
ott töpörödik nagyapám kunyhója,
ráncos már, faláról lehullt a vakolat
gyérül tetején a nád
vékony ezüstben becsordul rajta az eső ...
megtelik a kosár körtével
s az útkanyarban az öreg visszakémlél
sajgó emlék a tekintete
áll még a rozoga pajta
együtt öregedett a nagyapámmal ...

OKTÓBERI DÉLUTÁN

Őszi fényű levelek
zörgetik a kerteket,
kopár ágú almafák
csendbe zizzent antennák,
dárda-éles csutkaszár
levele közt szellő jár,
sirály repül felettem
ezüst szárnyú egeken.

NAPLEMENTE A VÉNKERTBEN

Öreg sóhajok, friss hajtású diófák,
nagyanyám könnyétől nőtt vadvirágok,
szoknyákat marasztaló cserjék,
estbe hajló nyikorgó gémeskutak,
szegények lobbanó szerelmét őrző pajták,
széna illatos rétek,
itt felejtett nádasok
karcsú ösvényén vitt utunk
s mi összeölelkezve a világgal
becsukott szemmel, de nyitott lélekkel
csókoltuk ajkunkra a szerelmet.
Egy búbos kemencéhez hasonló diófa
lombozata mögött
parázslott a nap,
s a felhők gomolygó szépsége
ráhajlott a látóhatárra.

Jártuk az ösvények smaragd útjait,
szívünk,
ismeretlen pályákra csábított
és mi teli tüdővel szívtuk magunkba
a csóktól édesített
táltos levegőt.
A kút kör-alakú tükreben
lobogott hajunk,
arcunk összeért
és fodros szoknyájú hullámok
csókolták eggyé gondolatunk.
A pajták ősi nyugalommal
hallgattak s mi
álmodoztunk a nádereszek
hulló neszei alatt
Évám beszédes szemében
kerestem tűnő ifjúságom
és csókjainkban találtam meg
férfikorom boldog gyermekkorát
hála neked, te öreg csendbe töppedt
hála neked, te öreg csendbe töppedt
Vénkert,
hogy birodalmodban
szerelemmel koronázhattam meg
életem kincsét,
megtalált örökkévalóságom,
örömöm drága királynőjét,
Évát,
hitem biztatóját,
az engem bátorító örök szerelmet.

VÉNKERT

Fiatal legénykoromban
szerettem kibandukolni a faluvégre,
ahol a Vénkert gyümölcsös csendjében
kavargó illatok viharában
szépült, érlelődött bennem a Sors
és első lázadásom kezdett forradalmasodni
először halk ketyegéssel, fájó őszintén,
majd érző és sejtő egyszerűséggel
a bánatos mosolyú szegénység ellen
érted
negyedszázados Ifjúságunk
idősek és fiatalok kórusát
zendítetted dalra
zengő vallomások
összenőttünk szívben és lélekben
egymással és egymásért gondolatban
és szelíd mosolyként gyúlt ránk
a látóhatár
lobogó hajjal
kipirult arccal mentem nagyapámmal
a szőlőskertbe
vállunkon ásó gubbasztott
s csak akkor fénylett daloló kedvvel,
amikor belepercent a tavaszi föld húsába
és napfényre pödörte a televény
illatát
tengerré dagadt a föld

s hátán fekete hullámok ringatóztak
sokat merengtem és
tűnődtem a vénkerti nádas
zizegő partján
napsütötte délelőttökön még a teknősök
is kiültek álmos szemekkel
az agyagos parton
és szenderegtek
szekerek verték fel az út porát
a megrakott teher alatt nyikorgott,
csikorgott a küllő
a paraszt kajla szélű kalapján
vastagon ült a zsír
s bőre barnább volt a málénál

szürke gerincű gémeskutakból
merítettünk csobbanó vizet
káváján ritkán pihent
üresen a veder
még most is áll a Vénkert
térdre rogyva haldokolnak a pajták,
ketté tört derékkal hevernek a földön
a kútgémekek
az ódon idő
búcsúzik emlékeivel
csöndes háború zajlik
s a dohszag nyomában
friss illatok énekelnek.

HÓHULLÁSBAN

Mint végtelen kotta a hótenger
a varjak rajta a hangjegyek
szép fehér neszén táltos szél seper
az ezüst fagy ölében csók remeg
piros kendőjét befújta a hó
meleg ígéret ajka hamva
úszik a kedve mint egy nagy folyó
az életembe mosolyogva.

SZERETEM A FEHÉR TÉLI UTCÁKAT

Szeretem a fehér téli utcákat
Magánynak élő nagy zúzmarás fákat
A csodákat

Szeretem a száguldó fellegeket
Az előtttem vibráló tekinteted
Aki szeret

Szeretem a csendes elmúlást, harcot
Az olyan embert ki épít, ki alkot
Szűzi arcot

Szeretem a virágdíszes temetőt
A sírig kísérő igaz szeretőt
A teremtőt

Szeretem az éjjeli sétálgatást
A fájdalmat, a könnyet, a jajgatást
Vigasztalást

Szeretem az éjszaka vad lármáját
Csendben hallgatni a halál hárfáját
Kacagását

Szeretem azt, ki éltet adott nekem
Kinek testében fürdött meg a lelkem
A nemzetem

Szeretem a végtelen rónaságot
Az igazmondást a valótlanyságot
Szörnyű átkot

Szeretem aki elragad magával
Takargat éjjel reszkető karjával
Int szavával

Szeretem a fehér téli utcákat
Magánynak élő nagy zúzmarás fákat
A csodákat.

TÉLI REGGEL

Havas jóság most köröttünk a táj,
moccanatlan csend hidege hull rám
a talpam alatt csikorog a tél
az ágak hegyén megpihen a szél

egy varjúcsapat fekete kedvvel
borzolja tollát s fagyott reménnyel
toporog lomhán, éhesen károg
nem talál semmit, üres az árok,
egy szán suhan, gyermekkori emlék
hallom csengője hívó zenéjét
subás paraszt ül a kemény bakon
zúzmaragyöngy gőzölög a lovon.

DISZNÓTOR

Rotyog az üstben a friss hús
felettünk varjúcsapat húz
készül a kolbász-töltelék
a hurka vaskos kötelét
tepsibe hajtjuk sistereg
piruló bőre ránk nevet
a hentes kése metsz és vág
suhan, darabol mint a bárd
illatok úsznak köröttem
kavargó csendes ködökben
toros-káposzta mosolyog
lány-szókén s belekóstolok
zamat és fűszer dala cseng
emlékem fehér vászna leng
pálinkás havas reggelek
áhitatában ébredek
parázsló szalmát gyújt a szél
a tűz a hidegnek mesél.

LEVÉLKÉNT ZIZEGTEM

Gyermekkori havas estéken,
 levélként zizegtem a télben.
 Háború égett a világban,
 a lélek sírt a szirénákban.
 Behívók fagytak a mosolyon,
 legendák hangja szállt a holdon.
 Hallgattam ősz-lombú apámat,
 a sorsa gémeskút-alázat,
 forrásából oltottam szomjamat,
 emlékem emlékére csobban.
 A gémberedett zord estéken
 harmatként a világtól féltem.
 A penész-szegénység jajában
 - nagyapám bronz lépteit láttam.

HOGYHA SZÓLOTT...

Talpunk alatt repedt szikek égtek
 hályogai a Hajdú vidéknek.
 Keselyű-szél döngölte a csendet,
 megpörgette a levágott rendet.

Jegenyénél sudarabb nagyapám
 por-pántlika izzadt a kalapján
 válla hegyén kókadt tarisznyája
 benne barna avas szalonnája
 mellé pirult két fej vereshagyma,
 bronz sorsának daltalan harangja.

Szép nagyanyám jó kenyeret süttött
ízletes volt belőle a früstök
vizet öntött a cserépkorsóba
s kiürült a déli harangszóra.

A nagyapám messzelátó lelke
rám ragyogott mint holdfény a kertre.
Hús csendjében élt a bölcsessége,
hogyha szólott: forrás volt beszéde.

Siess pajtás, szaporázd a lépted,
zengett hangja – ég a rigóének
hajnal-szemű pirkadatban kelnek,
lombfészkekben dalban feleselnek.
Ilyenkor a kaszák hideg éle
belevág a jövő kenyerébe.

NAGYAPÁM

A forrásnál tisztább,
az égnél nyugodtabb.
Csillagnál egyszerűbb
nyárfánál sudarabb.
Hogy ki ő? egy ember,
a sorsomban rendjel.
Életemből ment el
kolibri énekkel.

A DŰLŐUTAKRÓL

Már az ötvenediket taposom,
 a dűlőutakról visszakacsint rám ifjúságom,
 a szekercés nappalok ács-dalai,
 a búza-suhintó kaszák félholdja,
 keresztlevelen születési évem
 a csibukpipás parasztok zendülő fohásza,
 nagyapám tenger-hosszú becsület-szivárványa,
 a szomjas földek esőtlen vénsége,
 a szürke-hályogos vályogviskók vaksága,
 a tüdőbaj viasz gyújtólángja,
 az Alföldön gyökeredzett sorsom emléke,
 a szerelem első pirulása,
 az első ölelés remegő vágya,
 a csók-közeli ajkak suttogása,
 a szemek tiszta mámora,
 lelked levélbe öntött vallomása ...
 ... Évtizedeim,
 emlékmúltjaim
 jövendősen őrzik
 a tegnap-voltat.

HORTOBÁGYI EMLÉK

A nádasok közt habzik a hajnal
 hal-szagú levegő hűse ring rám
 puszták lázát zengi a madárdal
 csönd pihéz halkán a kócsag haván
 a gém fél lábon mozdulatlan áll
 halra les villám-pengéjű csőre
 a réti sas mélyrepülésben száll
 hogy a csirkéket rendre megölje.

A horgászok áhítattal lesik
a halaknak nagy ritka kapását
szemüket a vízről le nem veszik
figyelik az úszók fuldoklását
sok itt a hal, kevés a szerencse
jó türelmük erőltetett látszat
kudarcukat elmesélik este
hogyan a horgászt is érheti bánat.

CSOBBAN A VÍZ

Pezsegnek a bodzavirág-sárga habok
csónakunk hullámverő vággyal andalog
tavaly még köröttünk cikáztak a fecskék
rezgő víztükörbe mártva szárnyuk hegyét,
most csend van, melegbe bágyadt sokszínű csend
a látóhatáron érzem a végtelent,
már nyílik felettünk az emberléptű hold
ezredévek titkával könnyebb az égbolt
csobban a víz, siklik az evezőlapát
a sustorgó nád kontya karcsú rakéták.

EMLÉKEIM HÍDJÁN

Alkonyatkor a harangok réz dalában
csillagok rezgését láttam nagyanyámban
a mezőről tért meg a por korma rajta
nem jajgatott soha ő nem nyugós fajta
szikkadt fekete volt ráncos bőre láza

a viharok dühe kedvét megtépázta
kétkezi sorsában fáradt lombok égtek
cserepes ajkáról felrepült az ének
síró gyönyörűség volt a dallam lelke
nagyapám bajuszát csendben megpederte
megállt a munkában szép hitvesét nézte
negyven esztendeje ültette szívébe
ott virágzik most is pedig már nem élnek
emlékeim hídján hozzám visszatérnek.

HARANGSZÓ

Az árokparton a lombok alatt
zászlós lángok gyújtanak gallyakat
szalonna pirul, a zsírja serceg
a nyársak hegyén tartják az eget
a hajnal-tüzű dolgos parasztok
a közös gondok zúgó harangok
már egy-medrűbb az életük sodra,
eljutnak ők is a csillagokra.

ABLAKOT NYIT

Minden este hét órakor
szobánkba a harang beszél.
Gyermekkoromat idézve
zendül hozzánk est-beszédre.
Mesébe kezd zúgva-zengve
rámereng a csillag-csendre
ablakot nyit, lelket tágít
messze-tüze ránk világít.

CSENDES VALLOMÁS

Szép szülővárosom,
Bocskai-léptű Hajdúszoboszló,
csillagrendszerek alatt született
történelem-vérű, forró csókú
alföldi-barna akarat
hozzád, neked vallok most
felnőtt-gyermeki alázattal
nap-szőke vággyal s gondolataimban
kalászkok tánca érik
s vér-gyöngyös szederindák
kígyósuhanású fanyar zamata
ujjaim kölyök-gyengén tapadnak
a körtefák vaskos törzsére
és lopva-félőn szakítom emlékeimben
gyümölcsét a harang-sárga körtének
a csibe-arany szőlőnek
a must-barna diónak
hallom a gémeskutak zengő csobbanását
a csordák és kondák hajnali ébredését
a birkanyáj göndör-gyapjas kolompolását
a szekerek lócsének göröngyös lüktetését
a Kösely-folyó végrendeletének
nádsuhogását
látom benne a halak rakéta-cikázását
a vadkacsák zuhanásának árnyékát
a havas puszták fácán-pettyes álmát
nagyszüleim göcsörtös ujjai között
a verejték-higanyos ekeszarvat
anyám mosolyát első lépteim
kísérő mámorában

érzem szívének lélekhangját
midőn szép asszony arcára
vadrózsás fájdalmat vésett érkezésem
itt a zugokban, dűlőutakon
a szőlőskertek napkalapja
alatt cipelt nagyapám a nyakában
hogy sorsközelségbe kerüljek a magassággal
és levegő-tiszta fényt szippantsak magamba
áldom emlékét és őrzöm emberségét
hétköznapijaimban és álmaim tengerszemében
délutánok alvó csendjében
néztük egymást hitvesemmel
a recsegő torkú
gémeskutak hús somolygású tükrében
apró hullámok pendültek néha
s mi néma mosollyal neveltünk
nagy csendünk szerelmében

napszíta bütykös ujjú öregek
vihar-kormos sorsa lengi be szülőföldem
Angyalházától egész a Citrahátig
s ha hazaérek belemerítek szerelmemmel
ifjúságom hóforrás mély tengerébe
megmártózom az évtizedek
ostromló zuhatagába
és szemedbe nézve látom
hajam bozontjában
a zúzmarák indáit.

VÍZPARTON

Az ég taván
a fellegek
úgy úsznak mint
a tutajok
a fák hegyén
a levelek
zöld kórusán
friss nyár ragyog
a víz parton
egy néni áll
ezüst kontyú
szép némaság
messze mereng
emléke száll
néha rezzen,
mint gyertyaláng.

KÖSELY VILÁGA

Halk suttogás, zuhogás, súrlódás,
és előttem nád dárdáktól védett
szél kavarta hullámoktól fénylő
Kösely folyóm, tarka vizén lépked
csudáktól hízott óriás tenyerén
lubickolnak hápogó vadkacsák,
konok fejű, oxigént hiányló
kincs hajhászó alattomos szárcsák.

Nádasának rejtelmes zugában
félve rágja zsákmányát a róka
kényelembe helyezkedett testét
nem szeretné, ha paprikázná móka.

Komoly, rideg ábrázatú vadász
mint szobor, úgy festett egy gém,
nem mozdulna Dárius kincséért
állja, hogy csókolja szűzi verőfény.
Néha, néha gyöngyöző hullámhegyek
partra vetnek egy élet unt kutyát
melyet oly emberek adtak a halálnak
kik sajnálnak adni élet alamizsnát.
Lassan, lassan csönd borul a tájra
altatót rebeg egy öreg gácsér
hangosat kvartyog egy vadkacsa gyerek
s köszönetet nyög Istennek a máér.

BENNEM ÉRŐ

Kalásza vagyok a tájnak
szőke göggel muzsikálnak
bennem érő búzaszemek
hordozom a Nagy Alföldet.

II.SZERELEM

„szőke vállad hegyén látom, / versbe írva boldogságom”

„nyomod van bennem, akár a keréknek”

RÁNK DALOLNAK

Az ég alatt,
a Föld felett
szél lengeti
a levelet,

az ég alatt,
a Föld felett,
csillagok közt
is szeretlek,

az ég alatt,
a Föld felett
sorsom köti
a lelkedet,

az ég alatt,
a Föld felett
tűz-mámorunk
messze nevet,

az ég alatt,
a Föld felett
pasztell-álmok
a reggelek,

az ég alatt,
a Föld felett
ketten vagyunk
a szellemek,

az ég alatt,
a Föld felett
veled osztom
az éveket,

a Föld felett
s az Ég alatt
ember-álmunk
igaz marad,

az ég alatt,
a Föld felett
ránk dalolnak
a reggelek.

TE VAGY BENNEM

Esőt fodroz rám a nyár,
fellegekben ragyogjál.
Égjél csillagok között,
fényed belém költözött.
Pirosodj a szelekben,
szépülj varjas telekben.
Te vagy bennem minden szép,
égbolt, tenger hegyvidék.

EGYEDÜL

Egyedül hallgatom a csendet,
szobánkban szárnya nőtt az estnek
künn az ég óceánján
fagyos fényű csillagok remegnek
nézem a függönyt, ablakunkra hull
omló fodra

Te varrtad kedvesem, miközben pihézett a hó
nagy pillangóként mosolyogva,
lestem az utcát,
vártam, mikor nyílsz virággá a sarkon
hogy letépjelek magamnak milliószer is
a távolból gondolataimmal
a rideg ablaküveghez szorítom arcom,
egyedül hallgatom a csendet
szobánkban szárnya nőtt az estnek
s künn az ég óceánján
fagyos fényű csillagok remegnek ...

SZERELEM

Veled telnek a napjaim,
Hozzád simulnak az évek,
ma egész nap csak becézlek,
légy öröme vágyaimnak.

Téged kiált minden percem,
kacagó ég hívó szemed,
zengő magasba emellek
- pirosítsa szél az arcod.

A délután estbe hajlik,
álom röppen a szemedre,
s karom hídján megpihenve
szívem melege takargat.

PATAK VIZÉBE MÁRTALAK

Megfürdetlek a patakban
harsánydalú hűvös habban
rád terítem tekintetem
úgy vigyázlak szép kedvesem
ezüst kígyó a kis patak
cipel hátán hullámokat
valamennyi ringó bölcső
dajkájuk a messze zengő
mohás sziklák zúgó dala
benne szépül arcod hamva
fürödj kedves a patakban
szivárványszínt játszó habban
rád terítem tekintetem
úgy vigyázlak szerelmesen.

HULLÁM CSOBBAN ...

Szőke asszony fürdik a tengerben,
hullám csobban bőre aranyára,
hosszú haján kacér szellő lebben
fény örvénylik ölbe zárt karjára.
Messze-néző egyedüllét sorsa,
hűvös bánat riad a szemében
könnyeit az emlékében mossa,
szíve lapoz múltja jegyzetében.

ESTI KÖSZÖNTŐ

Rátapad a fény a fákra,
zöldkontyos nagy sugarára
vastag ér a gyantás kéreg
gally-ostora legyen Téged
halk fohászú Tarna patak
hús habjára rácsókollak
megállt a szél illat árad
csöndje száll az éjszakának
az ég hátán tüzek gyúlnak
a csillagok kiverülnek
sárga rózsái az égnek
fényszirmokat szór elébed,
minden csillag, lépj csak rájuk
testvérünk lesz magasságuk ...

MÉG MIELŐTT

Gondjaimból még mielőtt hazaérek
az utca mámorában kereslek Téged
hátha elém villansz sürgető mosollyal
Te vagy már szívemben a friss napos oldal
Érted vágó dallam minden rezzenésem
tisztább vagy kedves mint harmat a levélen.

A FÉNY SZÁRNYÁN

Talán már elindult
 sárga csikorgással a villamos
 az emberek összeverődtek
 augusztus hajbontó melegében
 és a gyorsulás ütemére
 szél hasított be az ablakon
 s ott ülsz Te is a tömegben
 és én látlak messziről is
 lelkem feléd fordulva
 vágyja hangodat
 a szívedről pattant szavakat,
 amelyek rózsaként gyúlnak a szádon
 talán már elindult
 sárga csikorgással a villamos
 várom a csuklós hajó gyors érkezését
 sarkig kitárom az ajtót
 hogy a fény szárnyán röpj
 karomba.

NÉZZ RÁM

Félig nyitva az ablak
 és a hűs szelek suhanásában
 hallgatlak,
 kutatlak
 jössz e már, csapódik e a liftajtó
 röpjnek e táncos lépteid

s közben szállingózik a hó
pillangózó pelyhek hullnak némán
és várom a csengetésed
a villamos megállt, ablakából nézz rám
ha jöttél velem, ne rejtőzz el előlem,
didergek, fázom, mert érezni akarlak
minél előbb e rút időben,
félig nyitva az ablak
álmomból felriadtam, öröm, hogy itt vagy
s karjaimmal betakarlak ...

ÚGY VÁRLAK MINDIG

Úgy várlak mindig
mint az első találkán ...
remegő tekintettel kutatva
termeted sudarát
mikor tűnsz fel csillagként
a forgatag egén
és villantod felém
mosolyod pirkadatát.
Úgy várlak én most is mindig
házas éveinkben
oly szerelmesen és zavartan
vágyón és sóvárgón
tisztá akarással
soha meg nem bántón
kamaszos pirulással
ölelésre tártan
karjaimat a szívemmel együtt

mint akkor, azon a hajnalon,
amikor először csókoltalak meg
és éreztem,
hogy a csillagok nyári tánca alatt
az életünk
együtt úszott a boldogsággal.

ÁLMOZÁS ÉBREN

Már egy órája nem láttalak kedves,
szívemből nőtt virága életemnek,
a japánakácok csüngő fürtjei alatt sétáltam
és hús szelek örömeiben idézem Neved,
az égi rónán csillagok szikráztak
szilaj csikói a magasságnak.
Dalosa vagyok a sorsodnak
s amerre járok, magamnak kottázlak
az est meséjében hallom a hangod,
belengi lelkem halk zenéje,
vékony ujjaid hegedűhúrján
kórusként zeng a tiszta béke.
A japánakácok csüngő fürtjei alatt sétáltam,
visszatérőben voltam Hozzád,
már egy órája nem láttalak
és a szelek csókjaidat hozták.

NEM HIÁBA

Itt vagy, végre itt vagy
nem hiába várlak
érkezésed nyugtom
pedig még nem látlak
arról álmodozom,
pingálok egy képet
vajon milyen kedvet
kopog pergő lépted.

MINT VERS ...

Úgy muzsikálsz bennem,
mint vers az életemben.
Szenvedem érkezésed,
szellő kíséri lépted.

BÉKE

Milyen jó, ketten egyedül
mikor sárga papucsban
feltipeg a hold az égre
és könnyei a hunyorgó csillagok
beleragyognak szemed zöldjébe
alattunk s köröttünk alszik a város
a bárból mintha kötélén rángatnák
jajdul a twist
elment már az utolsó villamos
mind kevesebb a sajtó motor
és hús aranyával hull ránk
az éj nyugalma.

Milyen jó, ketten egyedül.
Kitárt lélekkel várom az estet
amikor belerepülsz a karjaimba.
Várlak a csöndben, a zajban
a rohanás villámaiban
együtt emlegetem a neved
a hulló esővel.
amikor csöndes szerelemmel
ajkadra csókolom szerelmemet
és ilyenkor érzem
hogy köröttünk
minden ami zajlik,
a twist jajduló éneke,
a fiatalok görcsbe-ránduló tánca
az autók és motorok
zajos suhanása
mind, mind a mi szerelmünket
megszépítő béke.

LELKEMMÉ NŐTTÉL

Minden reggel viszem a szerelmed
az éjszaka csöndjének nyugalmát
csak veled együtt vagyok pihentebb
s válnak tettekké a dolgozó órák

a villamoson hozzád beszélek
hópihék tánca karcsú termeted
egymást szeretve telnek az évek
lelkemmé nőttél, azért szeretlek.

ALSZIK A KEDVES

Csengős levelű jegenyék
lengik be a tájat
csillagnagyságú madarak
óriásként harsonáznak,
a lomb között szellő motoz
délibáb a fénye,
mellettem alszik hitvesem
egy kék lepke szállt szemére.

MÉG EGYÜTT FESZÜLÜNK

Lányok szerelme ég
az asszonyokban,
kik friss csendet hoztak
lélek-dalokban.

Hallgatag hitvesem
merengve nézem,
lánysága csillagát
visszaidézem.

Lobbanó lendület
lomb-mámorában
még együtt feszülünk
nap-táncú lázban.

Tél-tornyú hegyek közt
havaz az emlék.
Egymásba hömpölygünk,
akár az esték.

MINDEN NAP

Minden nap szebb vagy nekem kedvesem,
 örök emlékké szépülsz lásd bennem
 arcomon Te vagy a mosoly fénye
 sétáim csöndjének párbeszéde
 álmainnak felröpítő szárnya
 csak Veled jutok a magasságba
 a mosolyoddal alszom el s kelek
 az életem kék fényű reggelek
 friss hajnalban fürdök hogyha nézlek
 a csillagokkal együtt becézlek
 fogod a kezem, biztatsz, lelkesítsz
 ha elcsüggedek, új csatákra hívsz
 erős vagy, kemény – Beethoveni dal
 aranypalástú villámaival,
 a mély mederből tajtékos habok
 korbácsolják a csendes tegnapot
 az újakezdés hullámain át,
 jutok el mindig igazán Hozzád.
 Minden nap több vagy nekem kedvesem
 a holnapokká erősödsz bennem.

KARÁCSONYVÁRÁS

Négy éve már – Karácsony volt éppen
 várakoztató csönd lapult az utcaszélen
 hajszolt a szívem, új utakra térjek
 ahol lélekből pattannak a fények,
 a fenyők gallyain a szerelmes kéz álma
 életet-osztó csendéletét várja,

az ablakszárnyak tábláin az évek
kopogtató csöndjén nyílnak a remények,
s belesni oda, ahol egy szép nyáron
karton ruhájában szállt a tiszta álom.

Négy éve már annak, Karácsony volt éppen,
nevét énekelte minden szívverésem,
fekete nesz volt köröttem a város,
emlékeim ködén visszavárón szálldos
az akkori vágyam, s a zúzmarás fákra
ráborult sóhajom öt villantó álma.

Te vagy kicsi Évám, négy éve most éppen,
beteljesült álmom fohásza a télben,
kínos, gyötrő évek hoztak vissza hozzám
megbékélt életem legszebb karácsonyán,
Te vagy a szívemnek örök nyara, fénye,
karácsonyi imám féltő rebbenése,
Te vagy karácsonyom drága ajándéka
lelkembe írt versem legszebb sora: Éva.

ÁLMAIM SZERELME

Minden veled töltött óra egy évvel ér fel kedves,
és mosolyod benne az évszakok,
fehér virágokat bontó halk tekintetű szellő repdes
szád szögletén s én lelkedről álmodok:

tegnap este láttam
habkönnyű ruhában
éjszakám csöndjében
különös zenében
várta versem táncát
karjaimnak láncát
ölelésem ívét
szívemből az ígét
vallomásos békém
szavaim napfényén
életem szép nyarát
az öreg Ararát
visszaintó karját,
megálljt intett nekem
megtalált kedvesem
ott vár mesés csúcsán
megbocsájtón, árván
s ekkor zengő dallam
cibálta az ajkam
remegő két kezem
véste könnyű versem
és a lelked álma
feszlő csókként számra
új tüzet varázsolt
szépült vágyat ácsolt
sorsom tengerére
Hozzád futok véle.
Te vagy lelkem lelke
álmaim szerelme
értelme a szónak
bennem zengő szózat.

TISZTAFÉNYŰ VALLOMÁS

Fodrozó táncok rezdülése neved
karjaid hídja a szívemhez vezet
mosolyod egén új csillag az öröm
és Téged zengő vadrózsás ösztönöm
szilaj villámként áthatítja lelkem
felhője gyolcsa Rólad sejlő versem
a csillag-rendszer násza ébred Benned
ezért vagy fénye lázadó szívemnek.

A VÖLGY DALA

Lenn a völgyben
sok kis szikla
rajta a fény
arany szikra
ének röppen
a magasba
lila ködben
rám harsanva
hangja mámor
szítja vérem
a kis kántor
feleségem.

FELESÉGEM

Szebb vagy a hajnaloknál
és megnyugtatóbb vagy nekem, mint a csönd
ibolyaillat lengi be arcod havát
az erdők ébredő tavaszában s fönt
túl a fák zizzenő levélemeletein
ahol már csak a széles mosolyú magasság
tengerében fürdik a csodálkozó tekintet,
ott keresem nekem daloló hangod égi mását,
mert Te kedvesem hozzám simuló igézetteddel
betöltöd e századdal együtt-érző életem
és boldog éveim folyója zengő hullámveréssel
szikrázik szerelmed mélyvizű medrében –
kedvesem.

CSILLAG-CSEND ALATT

Kottát olvas a feleségem,
Ő a haragom, Mindenségem,
a józanító dölyfös álmom,
lelkemben robbanó világom,
a sorsomban kavargó ének,
a karjaimban nyíló Élet,
szemében lobognak a tavak
a csillag-csend mezői alatt.

RÁNK MOSOLYGÓ

Apró, piros, fanyar alma
lánggal hull a kosaramba
vérző tükrébe a fények
ránk mosolygó csendet vésett.
Illat-bokor minden alma
nézd mint lombosodik halma.
Ágak között egy kis résen
ujjaid melegét érzem.

KRÁTER A SZÍVÜK

Apró örömök a szőke fények
köröttünk forró ölelgetések
örvénye gyűrűz friss lobbanással
kráter a szívük perzselő lánggal
negyven évesen is bennük élek
ők meg én bennem – zengő emlékek
megidézése e mai este
kamaszként nézek a hitvesemre.

A VÁLASZ ÉN VAGYOK

Úgy tartja a könyvet a kezében,
mint az élettől megszépült kamasz lány
a szerelmet szerető szívében.
Vágyát hordozzák az ólombetűk
s a felkiáltójeles mondatok láttán
a gondolatok bátrak s egyszerűk.
Szerelmet sutognak a mondatok
és könnye kicsordul szeme tavából,
mert kételyére válasz én vagyok.

MEGSIRATLAK

Az életemmel védlek
úgy szeretlek
szemed csábító vádja
megremegtet
vágyom hallani hangod
lány zenéjét
érezni öleléсед
puha csöndjét
nézz rám álmaid éke,
szilaj szépség
érezzem szemed örök
neonfényét
a mosolyodból pattant
verssorokat,
nyílj ki előttem kedves
mint az ablak
tárulj ki ne légy szobra
önmagadnak,
harsanj virággá, dallá
s megsiratlak.

HA NÉZLEK

Ha nézlek s tekintetedbe vésem
szerelmes önmagam,
szemed gyémántos rezdülésében
álmából ébred tenyér-meleg sorsom.
Mosolyod lengekelyhű rónaságán
a legszebb pipacs piros arcszíned.

Alakod hajlása arany kalászerés
s az élet értelmét velem keresd!
Létednek tartalmát én adom neked
s lehet, hogy ez lesz boldogságod,
vagy örömtelen végzeted.
Mert akit én szeretek, azt elrejttem
a világ elől s láthatatlanul
magamba temetem.

RÉGI LEVELEK

Nem zavarom, hadd keressen
vigasztalást levelekben,
„ez Te voltál, aki írta
örök vággyal e papírra?”
eltűnődve zárja szemét
a sorokból szálló emlék.
Nem vádol, magába mélyed,
fáradt hite messze lépked,
ott, ahol a lányok álma
nem gondol még csalódásra.

Nem zavarom, hadd keressen
régi fényt a levelekben,
akaratos bénaságot,
tűzbe mártózott friss lángot.

Nem zavarom, hadd pihenjen
frissen habzó emlékekben,
eltűnődve hosszan nézem,
mint szépül a feleségem.

HALÓ IBOLYÁK

Bennem fáradtál meg – mihaszna volt?
megdermedt emlék minden perc velem,
szívünkben a vágy vad rizlingje forrt
és fojtott vád lett már a szerelem.

Emlékszem, fények gyűrűje ölelt
a csillag-pitykés csöndek éjjelén
ringató mosoly volt az almáskert
piros étellel az ágak hegyén.

Még akkor vívtuk álmunk igazát
vakon, reszketően hittünk a szónak
ezüst hajnalban haló ibolyák
lettünk, rézbe vésett kihűlt szózat.

LOMBOK ALATT

Mint a szederindák
futnak rajtam vékony ujjaid
s egy mozdulat
puha fészekké görbed a meleg tenyér,
majd mint a híd pillérei
karcsú magasba törnek
és csodálatos húrokon zendítik
a melódiát.

Búcsúzom életem egy tört darabjától,
s Veled álmodom közös álmainkról,
a szerelem szépségéről,
a szívek lant-finom rezdüléséről.
Félkörben omlik ránk a fa
smaragd lombja, de nézd csak,
koronájának boltívén már
sárga színű ősz csokolta oda névjegyét.

Neszez az alkonyat,
a nap belezuhant a Hortobágy
kellős közepébe
és nekünk a fa alatt
egymásért dobog szívünk
vérindulója.

Rózsák és csupa virágok
földje a mi világunk.
Vagyok, az éj büszke nyugalma
és te magas kárpitomon
a legfényesebb csillag.
Emlékszel? Nemrég
még álmodoztunk a
csillagokról
és most szívembe hulltál
forró meteorként.

ÖLELÉS KÖZBEN

Szívemben fogant mosoly a neved,
 harmatot hullassanak rád az egek,
 virágok nyíljanak arcod kertjében,
 mert én az álmaimnál jobban szeretlek.

Jövendőm esküje a szemed,
 lehunyt szemű ismerős a lelked,
 évek hosszából pattant öröm-ágam,
 reményt-keltő tavasz ragyogásban
 imádom zengő neved
 ezerszer sóhajtani forró szerelemmel.

Lásd, hogy változik az ember,
 magam sem vettem észre,
 figyelmeztető vallomásod
 írta lelkem beszédes egére,
 veled szerettem meg
 a világot
 s most,
 csókjaidból nyílnak
 arcomra
 tűzpiros virágok.

VERSBE ÍRVA

Csordul a nap arany méze
 az öt világrész tenyerére,
 szőke vállad hegyén látom,
 versbe írva boldogságom.

KIKAPCSOLÓDÁS

Juj,
a szél már fúj,
fáj
ha kietlen a táj
kár
ha összedől a vár
kedd
dobog csöpp szíved
jó
ha télen hull a hó
rossz
ha a szú motoz
nincs
az ajtódon kilincs
fény
a szemed a legszebb refrén
kell
a lelked örömeivel
És
álmunk elől nincs menekvés
Várj
s majd a karjaimba szállj
Add
nekem daloló szavad.

A TÓ ÉNEKE

Nem láttam senkit körülöttem,
 csak a víz sóhaja vert habot
 és mégis ének szállt felém ködökben
 s kerestem a daloló csillagot.
 Egy lány szívéből gyúlt az ezer dallam
 s a tó vizéből kráterként kitört.
 Add oh sors, hogy még sokáig halljam
 Évám hangját, e drágán fénylő tört.

ÉJSZAKAI CSENDÉLET ...

Szőke folyók csengő hullámai a felhők
 az ég tengerében sétahajóként
 elúszik a hold
 távolról bíbor álmából ébred a hajnal
 nem tudtunk aludni a gyémánt éjben
 szép éjszakánk volt ...

BELŐLED NŐ AZ ÉLETEM

A földi szó mind kevés ahhoz,
 hogy huszonnégy óra veled töltött örömét
 prózába foglalva valljak neked szerelmet,
 a költészet is gyengének bizonyul,
 ha Neved és lelked tavaszáról akarok írni.
 Mert nélküled mit ér az életem,
 rózsákat illatok nélkül,
 nappalt komor fellegekkel,

verset művészet nélkül,
csókot
fohászba hajló lezárt ajakkal
Nélküled
köröttem, bennem csak minden ígéret
meg nem valósult szólamokkal
csonttá aszott tettekkel.

REND RAGYOG

Rend ragyog
kezed nyomában
a sárga őszi kis szobában,
a csukott ablakszemeken
át nézem a leveleken
a szunnyadó nyár töppedt ingét,
búcsúzkodó sárga ízét
az illatok lezárt táncának,
koppanó esőraj árad
a párkányok néma neszére
ékszerként röppen a levélre
minden kis cseppje riadó
nappali göncöl, guruló
futam tompa ezüstje
beleréved minden üregbe
forrást nyit az odvas fában
árrá dagad a tavasz sodrában
így lesz ő a föld ígéje
zöldbe hajló áldott béke
a magvetők örök álma

az őszi vetések dajkája
a tavaszok friss fohásza
a teremtő élet muzsikáló násza.

A törtfényű lomb bekúszik szobánkba
ráhajlik kedvesem hósínű vállára
ekkor vettem észre – takarítás közben,
hogy az én tavaszom tündököl az őszben.

NE FÉLJ

Ne félj
ha a tejszínű ködök sátrai
alatt megérkezik az ősz
s a levelek zöld tánca
harmatos arany lesz a fákon
és szüret után az erdők csöndjébe
befészkelnek a lomha röptű varjak.
Ne félj,
mert a szelíd mosolyú öregkor
ifjúságunkat idéző óráiban
is Veled leszek
szerelmem teljes ölelésével.

KERGETŐZÉS

Eltakar a lombok ága
úgy repülsz mint a pacsirta
hangod forrás, fénye csillag
betakar a virág-illat
állj meg, állj meg, ne rohanj már

karom fészek Te kis madár
repülj bele melegébe
ölelésem örvényébe
pihend ki a fáradalmad,
kettőnket a dal takargat ...

HARMINCON TÚL

Belenéztem a tükörbe
ráncosodok mint a körte
a hajamra ráhullt a dér
harmincon túl már a legény
nem oly mohó, felelőtlen
nem csak eszközt lát a nőben
hanem álmot, tiszta csöndet
élettársat, féltő könnyet
életének aggodalmát
akit szeret, annak szavát
bármerre jár mindig hallja
öleléssé nyílik karja
cirógatja tenyerével
betakarja a kék éggel
harmincon túl már a férfi
a szerelmet mélyen érzi ...

ÖLELJÜK EGYMÁST

Magányomban te vagy az élet,
fájdalmamban hozzád beszélek.
Rekkenő vággyal lesem lépted,
hajnalcsillag az érkezésed.
Napfény-derengő reggeleken
kószálunk puttonyos hegyeken.
Öleljük egymást, úgy mint régen
japánakácok gyűrűjében.

HADD LOBOGJAK

Ne moccanj, maradj így velem
hadd lobogjak benned,
legyél a végrendeletem.

Havak ropogó tüzébe
vésem vallomásom,
Te vagy a sorsom füzére

... várj az állomáson.

NYOMOD VAN BENNEM

Szép-sóhajú vallomásodban élek,
nyomod van bennem, akár a keréknek
a havak szitálta utak csendjében
pelyhedzik az ég, álmaink rendjében
valóság feszül és sorsunkban robban,
napjainkban jövődönk hite lobban.
Utam van benned, akár a keréknek,
ha messze révedel, úgyis elérlek.

III. TERMÉSZET

*„Belefolyik a tenger az égbe”
„Ma még nyíl volt, holnap hullám”*

FALU VÉGÉN

Alkonyat s hogy vakít az árpatábla
pihen rajta a szél karcsú hulláma
halkléptű sötét lengi be a tájat
csengettyűs szelek riasztják a fákat
majd hirtelen csönd – tömör álom minden
- egy macska ugrott át a kerítésen.

VIHAR UTÁN

Ráhajlik a hegy az égre
villám-rojtos peremére,
nagy sóhajú fellegeket
tartanak a tölgy-levelek,
reped az ég, nyitja szemét
felleg-hajók között a kék,
fehér-hideg a mord patak,
kalácsként ring benne a nap.

SZELEK KÜRTJE

Legelnek a fellegcsordák
harapják a hegyek kontyát
gömbölyödnek lassan úszva
eső-tejes a fák ujja

messzeség az ő hazájuk
szelek kürtje a csordásuk
ablakunk előtt cammognak
gyakran egymásnak koccannak

szálljatok csak fellegcsordák
legelve a hegyek kontyát
patáitok szürke habja
a Mátra lenge kalapja.

NYÍLIK AZ ÉJ

A hegy mögött
pasztell ködök
rőt hulláma
ég a fákra
a tikkadt fák
mint katonák
vonulata
húz a dombra
a rét mögött
két fél török
asszony kapál
nagy tarka sál
a sok virág
tűz illatát
sodorja már
a hegyi nyár
szekér zörög
s a domb fölött
két fecske száll
grafit madár

nyílik az éj
a titka mély
a kis vonat
mint gondolat
tör a hegybe
hűs szelekbe
mártja füstjét,
hab sörényét
fehér az éj
az álma mély
gyík-keskeny út
fut alattunk
s nap-szirmú fény
a völgy ölén
új csillagok
a házsorok.

VIRRADAT UTÁN

Virradat után,
álmosan sután,
hasad a reggel
málnaszín kedvvel
a fenyők között
a fény öltözött
ruhája sárga
kúszik a fákra,
nagy tűzként terjed
gyújtja a rendet,
metszi a fákat
- soha nem fárad.

EZÜST RÜGYEKET

Pereg az eső a levelen
halk-gyöngyű énekét szeretem
ezüst rügyeket sír a fára
rányilaz a madár szárnyára
fellegek füstjét fújja a szél
kormai alól eső zenél
a tenger-ringású égbolton
pipacsot virágzik az alkony.

VIHAR

A csónakok kikötve
a tölgyek zúgva, nyögve
a füzek sírva, zölden
vállukban összetörten
keseregnek a szélben
a hullámok merészen
futnak kékfényű háttal
fodrukon villám szárnyal
a szilfák barna rendje
az erdő hús keresztje
nagy zuhatag a hangja
a lombok a harangja
riadt madár rikácsol
fészke villámtól lángol
egy makk hullt le a fáról
s már nem dalol a nyárról.

HEGYI ESŐ

Zúg és sír az eső, felverte a csendet
hideg, fénylő könnye mossa a hegyeket
keringve szitálja érdes kavics gyöngyét
dermesztő zuhanyát, felhőből nőtt körmét
zuhogva, csapongva áztatja a földet
felleg-sátrak alatt dalolnak a tölgyek.

FÉNYLŐ FOKOSOKKAL

Esik, esik reggel óta
sűrű cseppje hegyi nóta,
hús-szomorkás betyáros dal,
apró, fénylő fokosokkal
hull az eső a levélre
bőrünk barna melegére,
füрге rigó szállt a fára
ő a Mátra szép villáma.

PARÁDFÜRDŐI ALKONYAT

A moccanatlan levelek
zöldszemmel lesik az eget
lomb-sűrű csöndben madarak
szőnek szívükkel dalokat
a tarka csorda messze jár
utánuk már porfelhő száll
sötétben leng a hegyi út
a párjáért sír a kakukk.

ÁLMOS KÖD

Álmos köd borult a tájra
szépségébe bújt a Mátra,
fáradt sóhaj volt a hold-fény
csillagszóró fenyők hegyén,
a szerpentin kígyó hátán
tejszínű éj osont lomhán.

MÁTRAI REGGEL

Kék-pártájú köd ha surran
cseng a reggel felvidultan
zöld-bóbitás virág lebben
méh döngicsél a kelyhekben
sárga-meleg leng köröttem
vágyam mint a villám szökken
hajladoz a margaréta
s gőzölög a hegy karéja
a kacér nap rezes bőre
ráncosodik mint a körte
s fonalának aranyába
kapaszkodik a zöld Mátra
pengő-sarkú hegyi patak
fodros ajka parthoz tapad
a fenyőfák gyantás kérge
gyöngyösödik fű selymére
szőlőtökénk ringó kontya
érett fürtjét halkán bontja
kifeslett hamvas ruhája

kedvvel harapok húsába
 az országút fehér pora
 mint a korpa széjjelszórva
 a szénfejtő csákány körme
 szenet hasít gyémánt körbe
 oly telt-keblű most a Mátra
 mint a mesék kincses-tára
 aranyfésű hull a tájra
 s fészülködik már a Mátra.

HAJNAL A HEGYEK BEN

Óriás bíbor kötélén kúszik a nap
 csordulnak belőle vörös sugarak,
 öltözteti a Bükk haragoszöld neszét
 csatára röpít egy vijjogó véresét
 fészében moccan egy bőbeszédű rigó
 éneke felharsan mint a riadó,
 párat fúj a hegyi patak hús ezüstje
 s kék kígyókban száll a friss ködök füstje.

A völgy nagy tenyerén két favágó ballag
 csillogó gyöngyök talpukon a harmat
 hangjuk basszusából erő, jókedv árad
 közös akarattá öleli a tájat,
 a kőfejtő bányász hajnalokban ébred
 a két keze szárnya feszülő élet
 szép mosolya taván szeretet és béke
 csókkal hinti útját a felesége.

LÁNGBAN LOBBANÓ

Ébred álmából a Mátra
csöndjét hajnal koronázza
a nap szeder-bíbor vére
csordul hegyek tetejére
tűzet csíhol, égő szépet
fény tartja a mindenséget
neszt rezzent a madárének
karmesterük a természet
fénygerincű pára-létrák
lángban robbanó rakéták
a vízgyöngyös utak nyelve
fehér láz lesz már reggelre.

KÉKESTETŐN

Piros cserepes fények a házak
ködből ébrednek, szelíd alázat
köröttünk minden, mély mint a tenger
kúszik az égbe kék szerelemmel
hűvös nagy kígyók a hegyi-utak,
kemény hátukon csillog a harmat
nyílik a házak rőt ablakszeme
moccan a család, különös zene
a táltos karok friss ölelése
pattan a munka, s a fák sörénye
hasadó napba nyújtja smaragdját
haragos motor hasítja útját
tisztul a mélye a ködhatárnak
a dalos csöndben fodros szél támad
s fönt a hegytetőn a hajnal karján
álmodom rólad szép lángú hazám.

VISSZHANG

Sustorog, sziszeg és zenél,
 hátán tutaj a falevél,
 tükreben látom magamat
 ősz-poros, sötét hajamat,
 a túloldalon kedvesem
 zengő vággyal szerelmesen
 hallgatja a patak dalát
 kontyára leng a nyírfaág
 illatok násza körbefon
 a kakukk-visszhang alkonyon
 éveim álma átremeg
 belétek nyírfás reggelek
 rigóktól lopom a zenét
 sorsom szépítő fegyverét
 lombokra gyúlnak csillagok
 a bódulatban tikkadok
 szépségével ver a Mátra
 csönddel takar éjszakára.

AZ ÉBREDÉS CSENGŐ HARMAT

Kilencszáz méter magasban
 ahol a Bükk fénybe mártva
 rádereng a fodros égre
 beharsan a dalárda
 a fülemile, a rigó,
 a cinke és a vadgalamb
 dermesztő szép ez a dallam
 mélyhegedű, bariton lant

tarka szoknyás vad virágok
 táncos kelyhe néha rebben
 a kapaszkodón kaszálnak
 sötét barnán könnyű csendben
 zúg a fenyves, feleselget
 traktor porozza az utat
 pára száll a völgy medrében
 csillannak a hegyi kutak.
 Friss suhogás itt az álom
 az ébredés csengő harmat
 e perzselő táj a hazám
 nagy zöld csöndjével takargat.

ÉBRED A FALU

Hajnali álmukat éneklük
 tűzszárnyú madarak
 haragos vén ember a völgyben
 az induló vonat,
 dohog, zsémbel, nehéz a terhe
 s pöfögve útra kél
 húsunkba vág Bakony hidege
 akár a fejsze él
 ébred a falu, motor berreg
 nyílnak az ablakok,
 egymás után surrannak lomhán
 hegyi autóbuszok,
 rég hallottam a csordás kürtök
 bűgő baritonját,
 a hegyoldalokban a házak
 ránk parázsló gombák.

ÉGŐ CSÖNDDEL

Égő csönddel száll az alkony,
megpihen a patakparton,
völgy-ölében, rőt hegyháton
ránk borul, mint néma álom,
fehér-lelkű karcsú nyírfák
éneküket égbe írják,
fellobognak érdes lángok
s liliomán messze látok.

ZENÉJE VAN

Zenéje van a szélnek
barnító áramában
a lombok összeérnek

zenéje van a szélnek
szoknyát libbentő kedve
a csillagokig éghet

zenéje van a szélnek
nagy, fényes csönd az éjjel
s a párkányunkon lépked ...

SZÉL

Ezüst nyíl a szél a nyírfán
nyarak násza ég a titkán
suhanó kard a pengéje
arcbarnító tüzes éle

ma még nyíl volt, holnap hullám
tenger-kéken fagyként hull rám
holnapután láva-meleg
karjaiban villám remeg.

SZIKLÁK KÖZÖTT

Derékszöget ír a patak
a fény ver rá sarkantyúkat
kezem jég-gyöngyébe mártom
oltja dala szomjúságom
sziklák között szikrázik át
kígyó-hosszan s hullám-haját
kócolják a fürtös szelek
lugasában eső remeg.

JÁTÉK

Egy
felhőbe bújt a hegy
kettő
ránk hull a csönd mint a kendő
három
árnyékunk tapad a sziklákon
négy
csikordul egy rekedt hangú kerék
öt
fürtökként csüngnek kék ködök
hat
szél viszi táncba a virágokat

hét
sok színű kagyló a vidék
nyolc
leng a hajnal mint a gyolcs
kilenc
szerelmes vággyal mit izensz?
tíz
a csillagokról nekem írsz?

ÉJ

A levegő és a magasság
csillagos létráin
emeletünkre is felkúszik a tücsök
cirpelése
a nyitott ajtók résein át
oson a konyhába,
ahol a kedves mosolyogva mossa
a cseresznyét
és a nagy szemű friss gyümölcs
piros gyöngyként tündököl
a tál fehér karéján
rezzent a nyárfa pengő levele

és a szél futama felénk sodorta
mikrofon-hangját az állomásnak
elhallgatott a tücsök
elült a szél a gallyakon
elbújt az éjféli utcák alagútjában
csak a Diesel-mozdony füttye
hangos még

és félelmetes a mikrofon hangja,
 mert olyannak tűnik
 mintha a csillagos csönd
 álmában beszélne ...

KONDULÓ PERCEK

Est-ingét ölti a táj magára,
 készül a fény boltíves imára.
 Konduló percek zenéjét hallom,
 csillag-pupillás az égi karton.
 Az ódon utcák liliom álma
 a hajnalba remeg, mint a fáklya.

ÉG MÁR A REGGEL

Ég már a reggel, árnya nőtt a fáknak,
 lány ül a padon, csendes, szép alázat
 lehunyja nagy szemét, szívével hallgat
 vékony ujjával halk szeplőt takargat
 rezzen mellette a zöldtüzü bokor
 a reggel lángjában egy rigó dalol.

HAJNAL

Madárdal, csönd, fényes szelek
 zsongó nászában ébredek
 álmában serken a rigó
 a kedve máris nótaszó
 válaszol rá a vadgalamb
 a hangja mélyzengésű lant
 a hegy gerince lángban ég

szórja a nap bíbor tüzét
 rázendít a nagy énekkar
 a hajnal mindig fiatal.

HOSSZÚ ÚT ELŐTT

Fekete fejkendős fecskepárok
 énekét hallgatom
 búcsúzkodó égi vitorlások
 pihenő drótokon
 magasba röppenő csöpp hangjegyek
 a daluk őszt sodor
 csattogó szárnyuk búcsúlevelek
 tollukra fény hajol.

ÉG A DALLAM

Beledől a bronz-patakba
 az öreg fák hús dereka
 nyikkan, reccsen a tölgy ága
 századoknak vallomása
 rigó, harkály, mókus, cinke
 belenőtt az örök színbe,
 a madarak csőre hegyén
 ég a dallam, mint a napfény,
 nyár-barnított tudós lelkek
 teszik álommá e kertet,
 halk suttogás száll e tájon
 szellő szötte vitorlákon.

MELEG KONG

Magasba szelídült fenyők
 gyantázzák be a levegőt
 fény öltözteti a fákat
 húz rájuk arany ruhákat
 meleg kong a kérges háncson
 tapad a nesz mint a lábnyom
 gyík villámlik sárga lánggal
 együtt rebben a virággal
 harkály hímezi a fákat
 megpihen majd ismét támad
 csőre hegyén lobban vágya
 éltetője a csatája
 őz csapat fut riadt hévvel
 menekülő szenvedéllyel
 azt sem tudja merre nézzen
 elmerül a zöld örvényben
 csak a bokrok húrja pengi
 rajtuk kívül nem járt senki
 a merengés nagy csendjére
 rápihen az esti béke.

SZAJKÓ-RECSEGŐ

Mintha boszorkányt ölnének
 hangjuk félelmetes ének
 recsegő kerék keserve
 múltból fellázadt nyenyere
 két szajkó vívott szócsatát
 hintázott alattuk az ág
 vérszomjasan marakodtak
 csak ne halljam őket holnap.

CSÓKA-SEREG

Hideg élű szelek felett
káróg a friss csóka-sereg
fénybe dermed vitorlájuk
fagy-hideg komor ruhájuk
gyász-karimás fejük búbján
sugár táncol röpke-kurtán
rádólnak a magasságra
vágja csendjét szárnyuk sátra
havat hozó felleg alatt
riasztják a fagallyakat
gyémánt-kórusuknak dalát
pőre erdők visszhangozzák
tolvaj-szemük messze-fénye
rácikkan a fehér télre
repülő hangos idegek
jósolgatják a hideget
nem fázik kormos magányuk
magasság s láng a ruhájuk.

GALAMB

Pázsit forrásában fürdik a galamb
csőre mikrofonján megbénul a hang,
jámbor éhség szürkül tollai között,
falusi madarunk Pestre költözött.

JÓ ÉGNI A MAGASBAN

A fák között az ég alatt
a szelek násza átszalad
a gallyak ódon boltívén
moccan a hideg-kontyú fény
a kopott-gyászú hús avar
rőt-lombú emléket takar
dalt gyűjtanak a madarak
élesre fenik hangjukat
tavaszba szédül már a hegy
szerelmet sír a vörösbegy
rikolt a rigó zeng a csend
jó égni a magasban fent
messzire látni álmodón
úszni habkócos nagy folyón
pihenni tölgyes partokon
s csenddé válni az alkonyon.

MADÁRDAL

Itt vagyok a lomb között,
szívem ide költözött.
Csendbe vetem ágyamat
dal feszíti szárnyamat.
Rám dőlnek a csillagok,
az estbe szőtt illatok.
Hold-takaróm aranyát
tornyukon tartják a fák.

SIRÁLYOK

Megérkeztek a vendégek
dunaparti szálló fények
pihennek a reggelekben
szárnyuk ölelése rebben.
Fehérlombú hideg reggel
keringőznek a szelekkel.
A tenger habzású égen
virággá nyílnak kevélyen.
Köröznek fölöttünk hosszan
torkukban énekük moccan.
Síró örömeiket küldik
dallamuk eljut a földig.
Háztetők gerincén állnak
mint egymást vigyázó század.
Csőrükre tűzik a napot
ők maradnak, én ballagok.
A búcsú nekem nagyon fáj
mit üzensz nekem szép sirály?

DÉLELŐTT

Bimbózik a rózsa,
ránevet a tóra
feszlő piros daccal,
zengő akarattal
megmártózik árnya
a víz kék sodrában
szél kacag zizegve
zúgó levelekre
nagy sóhajként szállnak
a halk ökörnyálak ...

TISZAMENTI EMLÉK

Mint mély sóhaj – árad a nagy folyó
 messziről jövő, lelket ringató
 emlékeztető, selymes zene
 parttól partig ér ölelő keze.
 Óriás mosoly a száján
 szőke csönd úszik pikkelyes hátán.

Emlékem hídjáról visszaneztek.
 Mint buja parasztlány vad mosolya
 csillan a vízben a fűzfák haja.

Emlékem hídjáról visszaneztek,
 égő sövényel menekült az élet
 negyvennégy őszén dögkeselyű had
 tépázta az élő-halottakat.

Vergődő kompot cipelt a folyó
 ritmusa volt ágyúszó riadó

kísérteties – utolsó levél
 s nekifeszült a vontatókötél.

Moccant a komp és nyekkent a folyó
 felzúgott a gályarab induló.

BÓRA

Tegnap még örülteként dühöngött a bóra
 ordító torkában tüzes halál égett,
 metsző hideg szél bénult a hullám-hóra,
 s a bőgő tengerbe virágokat tépett,
 habok zúzmarája verődött a partra

patkója acélja fénylett a sziklákon
 gyalulta a követ táltos akarata
 vad mérge öröme röpült sajtó fájón
 a fák síró törzsét ketté roppantotta
 zöldbe ácsolt lombok szédültek a földre
 szél-kígyók martak a felleg-tutajokra
 s csapkodott a bóra vihar-ezüst ökle.

MILY JÓ ÉREZNI ...

Fürtökben kél a virradat,
 dal serked indái alatt,
 a fénykalászkok aranyát
 felöltik a zöld fügefák
 a csonttá dermedt köveken
 a múlt moháját ölelem
 a homlokomra nesz pihéz
 mily jó érezni azt, hogy élsz!
 álmodni boldog örömet
 leszünk még mi is öregek
 a hajnalokból alkonyat
 lombtalan, kopár vonulat
 emlékeinkre őrkdők
 ifjaknak égő bölcs Idők.

Fürtökben kél a virradat
 az ölelésünk itt marad
 karjaink izmos melege
 belefeszül a tengerbe
 ringató hullámtánc sodor
 s egyszer kikötünk valahol.

TENGERI HAJNAL

Belefolyik a tenger az égbe
hűvös hullámként a szelíd kékbe
pára-felhőbe bújnak a hegyek
a fákról peregnek a levelek
sós ízű szépség a ringó tenger
a habok tánca álmomból vert fel
a parti sziklák moha szőnyegén
nyújtózik, ébred a hajnali fény.

FEBRUÁRI ESTE

Jéghideg ujjak szorítása
az este,
szűz-szemű csillagok hullnak a
szemedre
szél-korbácsolta csend villáma
szerelmed
hullámunk szikrájának tüze
a melled,
nem tékozolhatjuk az évek
énekét,
hullatja ránk a tél hófehér
hangjegyét.

TAVASZ ELŐTT

Kinőttek a télből
a hegyi ibolyák,
kék-mosolyú szellő
zizzenti a dalát,
sűrű fehér álom
a kecses hóvirág,
tavaszba sodródnak
a lombra váró fák,
hideg gyöngy a patak,
láng a zuhanása,
rezzen sima tükrén
a fenyők tüll ága,
néha szíven suhint
egy-két madárének,
nótázó kedvükre
a tavasz is ébred,
szín, fény, illat, mámor
nyújtózik köröttem,
harsogása ránk gyúl
a csipkés ködökben.

TAVASZODIK

Február subája alatt
tollászkodik az új tavasz.
Az almafa
már nyújtogatja karját
mint álmában
a szerelmes kamasz.

A szántóföldek
 mélyhúsú ajkában
 üde csókra gyullad
 a zöldelő vetés
 s felette palást
 a kézománcú ég
 mint a karodban
 születő remegés.

RÁM-FESZÜL

Harsog a tavasz a vallató nagy csendben
 daloktól nyilalnak az ágak köröttem
 ráhajtom a fejem a szelek hátára
 rám-feszül felettem a nap vitorlája.

ÁPRILIS

Április ... Április ...
 Füttyörész a szél,
 S halkan rezegek
 A fehér orgonák
 Fürtös mécsei.
 A tavasz virágvonata
 Suhan
 A zöldülő levelek
 Pályaudvarán.
 Szabad az út.
 És az illatfelhők
 Lepkebölcsőjéből
 Csendben előtipeg
 A hársillatú
 Nyár.

MÁJUS

Hátam mögött sarló suhan
 hanyatt dől a füvek szára.
 Csend-vizében szépség-kutam
 vedrét a Dunába mártja.

Rigó, harkály, galamb-ének
 zengve röppen ágról-ágra.
 Szellő-harangos dicséret
 könyököl a mandulákra.

FÉNYRE LOBBANTJÁK

Nyílik a felleg fekete könyve
 ezüst betűi az eső könnye.
 Zöld-aranyat gyújt a hegyek háta
 rátapad a csend bársony mohája.
 Medve-gömbölyűn cammog a felleg
 földre veti le a gyapjas terhet.
 Villám-korallok indái égnek
 fényre lobbantják a messzeséget.

NYÁRI VIHAR

Ábrándos kék az ég ...
 őszibarack nyitja szemét
 a bársonyszórú réteken
 táncolunk nyíló fényeken
 köröttünk illat, tömör csend
 s a ránk morajló végtelent
 bíbor villámok szelik át
 ijedt gyermek a nyírfaág

irigy a fényre a sötét
a felkavart por mint sörét
pattog bőrünkre, fúj a szél
a táltos vihar újra kél
nagy hideg gyöngyök hullanak
isszák az esőt a kutak
virágként nyílnak a habok
s fölöttünk újra nyár ragyog.

VILLÁM

A villám az ég idegszála
dühös arany cikázó láza
a fellegekben ég tanyája
perzselő dac a karikása
az erdők csendjét tűzre gyújtja
lángoló hullám minden ujja
szépsége mellett gyorsasága
pusztító titka és halála.

VILLÁM HEGESZTI AZ EGET

Vihar szorítja a csendet
nyár-meleg gallyak repednek
villám hegeszti az eget
égetnek az esőcseppek
boszorkányok a fellegek
vad dühükben hemperegnek
hajba kapnak tűz ég bennük
jégeső a leheletük
szakad reccsen a szoknyájuk

mennydörgés a szirénájuk
szivárvány gyullad utánuk
patakzik a zokogásuk
a magasság kottájára
dalt rebbent egy kis madárka.

ESŐ UTÁN

Aranyba mártott
felhőhullámok
habzanak délben
a nyíló égen
az égő illat
nyárutót ringat
a hegyek hátán
a fény mint sárkány
repül a zöldben
tág-ölű völgyben
nagyöklű sziklán
a lombok titkán
habzsoló fények
irama éget
rebbenő álmok
a vad virágok
ránk gyúlt az égbolt
ilyen nyár rég volt.

HAJNAL

Piros sörénnyel ránk ébredt a nap
 fénye lombjában szikkad a harmat
 ijedt hullámok a tavak ránca
 fölöttünk suhog a szél szoknyája
 nagy nyíló parázs a ránk dermedt ég
 érzem a hajnal hasadó tüzét.

TIKKADT DÉLUTÁN

Forró szivarként szakad ránk a nagy meleg
 tikkadt ajkú fényben elültek a szelek
 sistergő vallomás a perzselő hőség
 földre rázó tüze kábítja a körtét
 tompa neszként pottyán Barack, alma, szilva
 kesergő némaság a szik-fehér nyírfa
 mindenütt ég a nyár, gyerünk a Dunába
 repülő fejessel ugorjunk sodrába
 nyíljon habvirággá hús gyöngyének száza
 ezüst permetet szór evezők csapása.

PITYPANGOK ...

Száll a pitypang, száll
 bolyhos fehér sál
 belekap a szél
 s vele táncra kél

Száll a pitypang száll
fényhúrokon jár
megáll valahol
- hófehér mosoly

száll a pitypang, száll
virágzik a nyár
hajadban pihék
s rád nevet az ég.

NYÁR

Még összeölelkeznek a fák az éggel
a tornyos lombok a messze-sejlő kéikkel
a tó csöndjébe mártja üstökét a nap
a víz tükrére a fény ácsol tűhidat
könnyű táncba hajlik a zöldmosolyú nád
illatos terhétől roskad az almaág.

SZEPTEMBERI NYÁR

Fürdik az ég a Dunában
habja szikrás mámorában
meztelen szél zizzent bokrot
dalba kezdenek a lombok
bíbor-kedvű táncos rózsák
írnak hozzá egy-egy strófát
parázs-meleg könnyű szellő
úgy terül ránk, mint a kendő.

SZÜRET ELŐTT

Lankák szőke szelídsége
ráborul e szép vidékre.
Ringatózó szőlőfürtök
telt gerezdje, mint a kürtök.

Sárga, aranyszínben játszik,
egyik zengőbb, mint a másik.
Szőlőszemek sűrű láncá
férfimunkánk gazdagsága.

SZÜRETI NÓTA

Szőlőt eszem, s kóstolgom
a jövőndő bor ízét.
Kontyos fürtű szellő rázza
köröttem a venyigét.
Hamvas színű szoknyájára
a nap csókokat dobál.
Aranykévés levelek közt
a szeptember motoszkál.
Szüret előtt jó a kedvem,
hangulatom égre csap.
Koccintok a nyári fénnel
- a fürtök a poharak.

ŐSZ

Mint érett férfi,
Ki a negyvenen túl ballag,
Úgy lopakodik a kert
Alatt az ősz ...
Telt öléből
Érett gyümölcseit szórja,
És csak lába-nyomát
Ütheti a csósz.

Mint nagyapámnak -
Bütykös ujjjaival -
Ráncoszlátó
Simítását érzem,
És kisimul a táj
Azúr násza
Vad színekre gyulladó
Szőlőlevélen ...

HEGYOLDALON ...

Érik a körte,
csordul a vére
ujjaid hószín
szírom hegyére
piros zamattal
rezdül a gallyon
tüzes markába
rejtí az alkony

bíbor harangok
a ringó körték
borzas szél húzza
a kötelékét
mint varjú a fán
kéklik a szilva
töpped a bőre
szeme kisírva
pálinkát főznek
a jó parasztok
tél hidegében
velük koccintok
mint napfelkelte
ég a jonatán
a ringó ágak
tüzes trónusán
nyitja a szőlő
hamvas mosolyát
rajta permetlé,
őszibolyák
hozd a kosarad
hadd szedem tele
nem haragszik ránk
a gazda szeme ...

MOST MÉG

Almák, körték, ráncos szilvák
a nap forró fényét szívják
megértek a lehullásra,
zuhanó, halk koppanásra,

a kosarak éhségére
létrafokok zenéjére,
fogunk fehér zománcára
friss illatú harapásra
almák, körték, szilvák könnye
most még a hordóknak csöndje.

SUGÁRZÓ CSEND

A lombokat
s a dombokat
bevonja még
a napsugár.

A friss Dunán
kócos sután
ének sarjad
s hajó dudál.

Sugárzó csend,
teremtő rend
öröme zeng
az ég taván.

Szellők bögyén
méh döngicsél
s mustá buggyan
a muskotály.

ŐSZ A HEGYEBEN

Belenőttek a fák az égbe
 zöld lombbal merednek a kékbe
 fölöttük felhő-zászlók lengnek
 hús gallyaikkal integetnek
 napfényben lángol koronájuk
 friss hegyi-patak a korbácsuk
 mint a must-gyöngy ha présből csordul
 a hangja csengő s belekondul
 a völgykondérba, kedve táltos
 kék tükre fölött fecske szálldos
 a hegytetőn még villan a nyár
 de karéjában ősz muzsikál.

MÁTRAI ŐSZ

Elnyúlt a csönd a hegy között,
 az esttel szálló rőt ködök
 fodrára nyílnak csillagok
 felhőként úszó illatok
 sodrában tépünk levegőt
 a színek bomló legyezők
 a karcsú nyírfa ködfehér
 táncolva hull ránk a levél
 zizzelve zenél s földre leng
 megszorítom a végtelent
 október dalol, pára száll
 válaszol rá fenn egy madár.

ESŐ

Pillangó röptű eső szemerkél
 hullatja gyöngy-könnyeit a levél
 egyhangú kórus az eső dala
 monoton sírás, az ősz hatalma
 zuhog felettünk, telnek a kádak
 eső selymében mosd ki ruhádat
 felhő hasad a nap mosolyától
 még-jobban ciripel a hűvös zápor.

TÉL

Fekete kutyák
 a fehér havon
 elnyúlnak
 a gyolcs-ravatalon.

Fekete rigók
 a jégcsap-reggel
 szálldosnak
 éhező énekkel.

A magas-tornyú
 fenyőfák ágán
 varjú leng
 hús magányban, árván.

HÓHULLÁS

Súlyos a hó,
 fehér márvány.
 Tömbje omló
 tűz-szivárvány.
 Szikla-kemény
 fagy hull rája.
 Égő kemény
 a subája.

HÓEKÉK

Belemarnak a hó húsába,
 nyomukban dermedt tükör a jég,
 szórja habját az ég subája,
 fölöttünk pihés öröm az ég.

TÉL

A hó-harangok
 fehér kötelét
 zizzelve húzza
 ránk a kobzos ég.

Könny-fényes hideg
 dermed arcomon.
 Ablak jegébe
 nevem karcolom.

Ballada-súlyos
 varjak énekét
 továbbítja az
 áram-sodró lég.

FEHÉR DALLAM

Hulló fehér dallam a téli este,
cikázik a hópihe, mint a fecske
az emeletes házak fényes hajók
az ablakai égre nyíló ajtók
neonok égnek hűvös kifli-sárgán
zúzmará-kígyó ring a fenyők szárnyán
a kertek ölén bóbitás fagy remeg
halkan fogannak az őszi gyökerek.

NINCSEN ÖRÖKLÉT

Ráncos pajta, ódon öregség,
érezed ugye nincsen öröklét,
koponyádon meggyérült a nád,
töri gerinced a bénaság.

SZÜLETÉSNAPOMRA

Varjú-szürke fellegek
behabozzák az eget,
higany-gyorsan fut a láz,
kél a földben a kalász.

Ötven évem: ablakok,
rajtuk a fény andalog.
Messzelátó csillagok
titkaiba illanak.

FERTŐDI FÁK

A nyír zizeg, jajdul szépen
 havak égnek köntösében
 egyik gallyán rigó készül
 énekelni bölcs vitézül
 reccsen roppan a tölgy ága
 Idő zuhan a vállára
 nem bírja a törzs a testet
 az évszázados keresztet
 haldoklása búcsú-ének
 s tűzben talál menedéket.

* * *

„Ez maradt belőlem...”

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR
VÁLOGATOTT ÍRÁSAI

2., bővített kiadás
 Válogatta: Bieliczkyné Buzás Éva

„Ez maradt belőlem...”

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR
VÁLOGATOTT VERSEI

2., bővített kiadás
 Válogatta: Bieliczkyné Buzás Éva

Bieliczky Joó Sándor életének krónikája

1929. december 12. (kb. délelőtt 10 órakor) született Hajdúszoboszlón, a Kossuth u. 33. szám alatti egykori házban

1936-ban meghalt az édesapja: Joó Sándor, a hajdúszoboszlói városháza tisztviselője

1940-ben édesanyja férjhez ment Bieliczky Béla nyugdíjas századoshoz

1948. augusztus 6-án nevelőapja adoptálta (nevére íratta), ekkor lett Bieliczky Sándor
Tanulmányai:

1949. június 24. Érettségi bizonyítványt kap a Sátoraljaújhelyi Kereskedelmi középiskolában,

ahol nagybátyja: Kovásznay Rezső irodalomtanár volt az igazgató

1950-51 a Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem – magyar szak

1951-52 a Budapesti Eötvös Lóránd Tudományegyetem – magyar-országi szak

(Származására hivatkozva eltanácsolták az egyetemről.)

Később: Esti egyetem (általános szak, majd drámatörténeti és esztétika szak),

Újságíró iskola, Tördelőszerkesztői továbbképzés

Munkahelyek:

1952-54 Villamos és Kismotor gépgyár Budapest

1954. december 1-től Kecskeméten a Megyei Tanács népművelési osztályán előadó

1956. december 1-től Kecskeméten a Petőfi Népe c. megyei lapnál újságíró

1962. február 1-től Debrecenben a Hajdú-Bihar megyei Napló munkatársa

1971-től a „Hajdúsági Munkás” c. üzemi lap szerkesztője

1974-től a „Hajó-Daru” c. üzemi lap szerkesztője Budapesten

1976-tól a „Pesti Műsor” c. heti magazin szerkesztője

1983. május 8. hajnali 1.20-kor meghalt nyirokmirigy rákban, Budapesten, a Ráth György u-i kórházban (Magával vitte titkait)

Beírás az útlevelében: termet: 184 cm., szem: fekete, haj: sötét barna

A pusztának hegedűje - címoldala és a hátoldala (a kezdet és a vég)

1./A Hajdúszoboszlói Református templom (ott keresztelték) + fiatalkori fotó

2. Vers + utolsó fotó + temető

A hajdúszoboszlói Vénkerti temetőben (XII. tábla 11 sor 1-2 sírbolt) nyugszik nagyszülei és szülei mellett.

Bieliczky Joó Sándor: A PUSZTÁNAK HEGEDŰJE válogatott versek**I. SZÜLŐFÖLD****A vers címe, évszám, oldalszám**

Bánomkert (1973)	10
Hazamegyek (1954)	10
Séta szülővárosomban (1970)	11
Gondolatok a határban (1955)	11
A pusztának hegedűje (1974)	12
A pusztán (1966)	13
Hajnal a pusztán (1956)	13
Falu végén (1963)	15
Tőlük tanultam (1964)	15
Csöndbe hajló alkonyat (1964)	17
Régi mese (1962)	17
Vasárnap délelőtt (1969)	18
Ebéd után (1969)	19
A hangtalan magány (1948)	19
Vágyódás (1963)	20
Vágyakozás a szülőföldre (1952)	21
Lelkem mezőin (1975)	21
Hazám (1964)	22
Hazám a táj (1973)	22
Üzenet a hajdúságnak (1951)	23
A fény dűlőútjain (1964)	25
Munkájuktól tavaszodik a határ (1964)	25
Kenyeret tart (1974)	26
Tavaszi udvar (1969)	26
Kertben (1969)	27
Lombok között (1968)	27
Lombok tüze (1970)	28

Tölgyek alatt (1972)	28
Nyári kertben (1968)	29
Fürdőben (1973)	29
Felém intenek (1974)	30
Július-éji villám (1968)	30
Nyári alkony (1969)	31
Ránk legyező neszben (1973)	31
Sarkcsillag-dallama (1977)	32
Emlékszel még? (1963)	32
Régi szüreték (1973)	33
Ősz a Vénkertben (1966)	33
Októberi délután (1968)	35
Naplemente a Vénkertben (1962)	35
Vénkert (1970)	37
Hóhullásban (1963)	39
Szeretem a fehér téli utcákat (1946)	39
Téli reggel (1969)	40
Disznótor (1971)	41
Levélként zizegtem (1976)	42
Hogyha szólott... (1976)	42
Nagyapám (1971) (1978)	43
A dülőutakról (1979)	44
Hortobágyi emlék (1974)	44
Csobban a víz (1969)	45
Emlékeim hídján (1975)	45
Harangszó (1968)	46
Ablakot nyit (1977)	46
Csendes vallomás (1971)	47
Vízparton (1966)	49
Kösely világa (1947)	49
Bennem érő (1971)	50

II. SZERELEM

Ránk dalolnak (1977)	51
Te vagy bennem (1978)	52
Egyedül (1964)	53
Szerelem (1963)	53
Patak vizébe mártalak (1963)	54
Hullám csobban ... (1977)	54
Esti köszöntő (1966)	55
Még mielőtt (1964)	55
A fény szárnyán (1964)	56
Nézz rám (1964)	56
Úgy várlak mindig (1964)	57
Álmodozás ébren (1962)	58
Nem hiába (1967)	59
Mint vers ... (1978)	59
Béke (1964)	59
Lelkemmé nőttél (1966)	60
Alszik a kedves (1967)	61
Még együtt feszülünk (1976)	61
Minden nap (1964)	62
Karácsonyvárás (1962)	62
Álmaim szerelme (1962)	63
Tisztafényű vallomás (1963)	65
A völgy dala (1967)	65
Feleségem (1963)	66
Csillag-csend alatt (1973)	66
Ránk mosolygó (1981)	67
Kráter a szívük (1969)	67
A válasz én vagyok (1953)	67
Megsiratlak (1954)	68
Ha nézlek (1957)	68

Régi levelek (1960)	69
Haló ibolyák (1962)	70
Lombok alatt (1962)	70
Ölelés közben (1962)	72
Versbe írva (1962)	72
Kikapcsolódás (1964)	73
A tó éneke (1962)	74
Éjszakai csendélet ... (1964)	74
Belőled nő az életem (1962)	74
Rend ragyog (1962)	75
Ne félj (1963)	76
Kergetőzés (1964)	76
Harmincon túl (1964)	77
Öleljük egymást (1978)	78
Hadd lobogjak (1978)	78
Nyomod van bennem (1973)	78

III. TERMÉSZET

Falu végén (1963)	79
Vihar után (1968)	79
Szelek kürtje (1972)	79
Nyílik az éj (1967)	80
Virradat után (1968)	81
Ezüst rügyeket (1975)	82
Vihar (1980)	82
Hegyi eső (1966)	83
Fénylő fokosokkal (1968)	83
Parádfürdői alkonyat (1966)	83
Álmos köd (1962)	84
Mátrai reggel (1951)	84
Hajnal a hegyekben (1963)	85
Lángban lobbanó (1972)	86

Kékestetőn (1966)	86
Visszhang (1971)	87
Az ébredés csengő harmat (1967)	87
Ébred a falu (1969)	88
Égő csönddel (1968)	89
Zenéje van (1968)	89
Szél (1972)	89
Szıklák között (1971)	90
Játék (1963)	90
Éj (1964)	91
Konduló percek (1976)	92
Ég már a reggel (1966)	92
Hajnal (1967)	92
Hosszú út előtt (1966)	93
Ég a dallam (1969)	93
Meleg kong (1971)	94
Szajkó-recsegő (1972)	94
Csóka-sereg (1972)	95
Galamb (1975)	95
Jó égni a magasban (1973)	96
Madárdal (1979)	96
Sirályok (1983)	97
Délelőtt (1967)	97
Tiszamenti emlék (1950)	98
Bóra (1974)	98
Mily jó érezni ... (1974)	99
Tengeri hajnal (1965)	100
Februári este (1969)	100
Tavasza előtt (1968)	101
Tavaszdik (1957)	101
Rám-feszül (1973)	102

Április (1957)	102
Május (1981)	103
Fényre lobbantják (1976)	103
Nyári vihar (1966)	103
Villám (1972)	104
Villám hegeszti az eget (1972)	104
Eső után (1966)	105
Hajnal (1967)	106
Tikkadt délután (1969)	106
Pitypangok ... (1964)	106
Nyár (1966)	107
Szeptemberi nyár (1968)	107
Szüret előtt (1954)	108
Szüreti nóta (1956)	108
Ősz (1956)	109
Hegyoldalon ... (1964)	109
Most még (1969)	110
Sugárzó csend (1982)	111
Ősz a hegyekben (1964)	112
Mátrai ősz (1967)	112
Eső (1964)	113
Tél (1981)	113
Hóhullás (1983)	114
Hóekék (1968)	114
Tél (1980)	114
Fehér dallam (1970)	115
Nincsen öröklét (1977)	115
Születésnapomra (1979)	116
Fertődi fák (1973)	116

SZERETNÉK SZÉPEN ... - FÉRFI VERS!

Ötvenen felül
 az Ember készül,
 hogy a halálra
 csikósként felül.

Nem mintha annyira vágya
 a földi-mély agyagos ágyba.

De romlik a szív, az idegtornya
 hullatja falát a fáradt porba.

Nem voltam s nem vagyok búimádó
 de érző sorsom sok-mindent látó.

Éppen ezért, ha kopognak értem
 a búcsúzaskor nem rogyan térdem.

Szeretnék szépen, suhanni halkán,
 a címzett én leszek, hogy meghaltam.

Ára:2000 Ft

ISBN

